

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΜΙΚΡΟΣ

33

ΣΑΝΤΡΟ ΤΟ ΠΑΙΔΙ
ΤΩΝ ΛΥΚΩΝ

ΣΑΝΤΡΟ, ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΩΝ ΛΥΚΩΝ

ΤΟ ΑΟΡΑΤΟ ΜΠΑΣΤΟΥΝΙ

-ΚΥΡΙΕΣ καὶ κύριοι, καλησπέρα σας. Είμαι ὁ Μπαχαβάρ, ὁ καλύτερος ταχυδακτυλουργὸς τοῦ κόσμου. Τὰ θαυματουργὰ μου χέρια θὰ σᾶς παρουσιάσουν ἀπόψε τὶς μεγαλύτερες ἐκπλήξεις τῆς ζωῆς σας. Πρὶν ἀρχίσω τὴν παράστασί μου, θὰ ἤθελα νὰ εὐχαριστήσω γιὰ μιὰ φορά ἀκόμη, τὸ μεγάλο μαχαραγιὰ τῆς Ἀλμόρα ποὺ με δέχτηκε στὸ παλάτι του. Τοῦ ὑπόσχομαι, ὅπως ὑπόσχομαι καὶ σὲ ὅλους τοὺς ἄλλους καλεσμένους του,

πὼς θὰ τὸν διασκεδάσω ὅσο μπορῶ πιο πολὺ. Δυὸ λεπτὰ εἰς παρακαλῶ νὰ ἐτοιμάσω τὰ πράγματά μου καὶ ἡ παράστασι ἀρχίζει.

Ὁ μαχαραγιὰς τῆς Ἀλμόρα, ντυμένος στὴ χρυσοκεντημένη στολή του, χειροκρότησε τὸν ταχυδακτυλουργὸ καὶ τὸν μιμήθηκαν ὅλοι οἱ καλεσμένοι του.

— Πὼς εἶπε πὼς τὸν λένε; ῥώτησε ὁ Ἀγγλὸς (*) ἀστυνομικὸς διοικητὴς τῆς

(*) Ἡ ἱστορία μας ἐκτυλίσσεται τὴν ἐποχὴ ποὺ οἱ Ἰνδίες ἦσαν ἀποικία τῶν Ἀγγλῶν, δηλαδὴ πρὶν ἀπὸ τὸν τελευταῖο πόλεμο.

Ἀλμόρα, ἓνας χοντρός τύπος μὲ γυαλιὰ μυωπίας.

— Μπαχαβάρα, τοῦ ἀπάντησε ὁ μαχααραγιᾶς.

— Μπαχαβάρα; Τὶ ἀστεῖο ὄνομα!

— Λοιπὸν, κυρίες καὶ κύριοι, ἀρχίζω.

Ὅλα τὰ μάτια στράφηκαν πρὸς τὸν ταχυδακτυλουργὸ μὲ περιέργεια. Τὸν εἶδαν νὰ βγάζῃ ἓνα μαῦρο καπέλλο ἀπὸ τὴ βαλίτσα του καὶ νὰ τοὺς τὸ δείχνῃ.

— Τὸ βλέπετε, κύριοι; Εἶναι ἓνα συνηθισμένο καπέλλο. Ἔχει τίποτε μέσα; Τίποτε, ἀπολύτως! Ἄς ψάξω ὅμως κι' ἐγὼ στὸ βάθος του νὰ δῶ. Τίποτε, εἶπατε; Μά, γιατί ἴτε ψέματα; Ἐδῶ μέσα βρῆκα τόσα καὶ τόσα πράγματα ἐγώ. Θέλετε νὰ σᾶς τὰ δείξω; Ὁρίστε:

Ἔχωσε τὸ χέρι του μέσα στὸ καπέλλο καί, σὲ λίγο, τὸ ἐβγαλε κρατῶντας ἀπὸ τ' αὐτιά ἓνα λευκὸ κουνέλι! Ὑστερα ἐβγαλε ἓνα λαγό, ὕστερα ἓνα ἄλλο λαγό, ὕστερα ἓνα σκύλο, κατόπιν ἓνα ἄρνάκι καὶ... ἔπειτα ἀπὸ τὸ ἄρνάκι μιὰ κατσίκα! Ἀπόθεσε ὅλα αὐτὰ τὰ ζῶα κοντά του καὶ στράφηκε πρὸς τὸ μέρος τῶν κατάπληκτων θεατῶν:

— Εἶδατε, κυρίες καὶ κύριοι, πόσα ζῶα χωροῦν μέσα σ' ἓνα καπέλλο;

Ὁ χοντρὸς ἀστυνόμος εἶχε γουρλώσει τὰ μάτια του πίσω ἀπὸ τὰ γυαλιά, ἀπὸ τὴν ἐκπληξι, καὶ τὸ στόμα του εἶχε ἀνοίξει μιὰ σπιθαμὴ. Κύτταζε τὸ κοπάδι τῶν ζώων ποὺ

εἶχε βγῆ ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ καπέλλου καὶ ἀναρωτιόταν ἂν ἦταν ζωντανὰ ἢ ὄχι. Ξαφνικά, ὅμως, τὰ ζῶα ἐγίναν ἄφαντα, ὕστερα ἀπὸ ἓνα νεῦμα τοῦ ταχυδακτυλουργοῦ.

Παρατεταμένα χειροκροτήματα καὶ ἐπιφωνήματα θαυμασμοῦ γέμισαν τότε τὴν ἀπέροστη σάλλα τοῦ παλατιοῦ τοῦ μαχααραγιᾶ. Ὁ Μπαχαβάρα ἦταν πραγματικὰ ὑπέροχος!

— Καὶ τώρα, κυρίες καὶ κύριοι, συνέχισε ὁ διάσημος ταχυδακτυλουργός, θὰ παρακαλέσω τὴν κόρη τοῦ μεγάλου μας μαχααραγιᾶ, νὰ πλησιάσῃ κοντά μου.

Μιὰ μελαχροινὴ καὶ πολὺ ὠραία κοπέλλα, σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέσι της καὶ πλησίασε κοντὰ στὸν Μπαχαβάρα, χαμογελῶντας. Εἶχε μαῦρα μαλλιά καὶ τὰ μάτια της ἔλαμπαν ἀπὸ ἐξυπνάδα.

— Πῶς σὲ λένε; τὴ ρωτᾷ ὁ ταχυδακτυλουργός.

— Λεϊλά.

— Λεϊλὰ θὰ πῇ στὴ γλῶσσά μας, τύχη. Εἶσαι πολὺ τυχερὴ ἀπόψε νὰ δῇς τὰ θαύματα τοῦ Μπαχαβάρα. Λεϊλά, φέρε μου σὲ παρακαλῶ τὸ μπαστοῦνι ποὺ κρατᾷ ὁ πατέρας σου.

Ἡ κοπέλλα πῆρε τὸ μπαστοῦνι ποὺ τῆς πρότεινε ὁ πατέρας της καὶ τὸ ἔδωσε στὸν Μπαχαβάρα. Ἦταν ἓνα λεπτὸ μπαστοῦνι ἀπὸ κολλάμι μπαμπού, ποὺ τὴ λαβὴ του τὴν ἀποτελοῦσε τὸ σκαλισμένον κεφάλι ἐνὸς φιδιοῦ.

— Λεϊλά, ἄρχισε ὁ Μπαχα

βάρα, πήγαινε στη θέσι σου τώρα. Κυρίες και κύριοι, έτοιμαστήτε ν' απολαύσετε τὸ δεύτερο θαῦμα...

— Έχει γούστο νὰ βγάλη μέσα ἀπὸ τὸ μπαστοῦνι καίμιὰ ...αἰγελάδα!, ἔκανε ὁ χοντρὸς ἀστυνόμος.

Ὁ Μπαχαβάρα ἔρριξε τὸ μπαστοῦνι μέσα στὴν ἀνοιχτή του βαλίτσα, χτύπησε τρεῖς φορές τὰ χέρια του καὶ ...τὸ μπαστοῦνι βγήκε μόνο του καὶ στάθηκε στὸν ἀέρα! Τὴν ἀμέσως ἐπόμενη στιγμή, οἱ κατὰπληκτοι θεατὲς εἶδαν τὸ μπαστοῦνι νὰ χάνεται, νὰ γίνεται ἀόρατο, ὕστερα νὰ πιάρνη πάλι τὸ σχῆμα του καὶ νὰ πέφτῃ στὴν βαλίτσα!

Αὐτὴ τὴ φορὰ τὰ χειροκροτήματα ἦσαν πιὸ παρατεταμένα καὶ ζωηρά. Ὁ μαχαραιγιάς τῆς Ἀλμόρα σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του καὶ πλησιάζοντας τὸν Μπαχαβάρα τοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι γιὰ νὰ τὸν συγχαρῇ.

— Τὸ μπαστοῦνι σας, τοῦ εἶπε ὁ ταχυδακτυλουργὸς καὶ βγάζοντάς το ἀπὸ τὴ βαλίτσα, τοῦ τὸ ἔδωσε. Ὁ μαχαραιγιάς ξανακάθησε στὴ θέσι του καὶ ἡ παράστασις συνεχίστηκε μὲ καταπληκτικώτερα νούμερα τώρα. Οἱ θεατὲς καὶ πρῶτος ἀπ' ὅλους ὁ μαχαραιγιάς, δὲν ἤξεραν μὲ ποιὸν τρόπο νὰ ἐκφράσουν τὸ θαυμασμό τους. Κι' ὅταν ἡ παράστασις τελείωσε καὶ ὁ Μπαχαβάρα ἔκλεισε τὴ βαλίτσα του ἑτοιμὸς νὰ φύγῃ, ὁ μαχαραιγιάς τοῦ πρόσφερε ὡς δῶ-

ρο ἓνα ὠραῖο καὶ πανάκριβο διαμάντι.

— Πῶς ἰσᾶς φάνηκε, λοιπόν, ὁ ταχυδακτυλουργὸς μας; ρώτησε τὸν ἀστυνόμο, μόλις ἔφυγε ὁ Μπαχαβάρα.

— ὦ, ἦταν περίφημος!, ἔκανε ὁ χοντρὸς ἀστυνόμος. Φαντασθῆτε ὅτι... ὅτι... μὰ... τί πάθατε ὑψηλότατε;

Ὁ μαχαραιγιάς ἔφερε τὸ χέρι του στὸ μέτωπό του καὶ τὰ μάτια του θόλωσαν. Τὸ σαγόνι του ἄρχισε νὰ τρέμῃ καὶ τὸ μέτωπό του γέμισε θρόμβους παγωμένου ἰδρώτα. Ὁ ἀστυνόμος ἄπλωσε τὸ χέρι του νὰ τὸν πιάσῃ γιὰτὶ τρέκλιζε σὰν μεθυσμένος, μὰ δὲν πρόλαβε. Τὸν εἶδε νὰ σωριάζεται μονοκόμματος στὸ πάτωμα καὶ νὰ μένῃ ἀκίνητος.

— Πατέρα!, ἀντήχησε τότε μιὰ σπαραχτικὴ κραυγή. Ἦταν ἡ φωνὴ τῆς κόρης τοῦ μαχαραιγιά, τῆς ὁμορφῆς Λεϊλά, ποὺ ἔσκυβε πάνω στὸν πεσμένο καὶ ἀκίνητο πατέρα της.

— Πατέρα!, τοῦ ξαναφώναξε.

Ὁ μαχαραιγιάς δὲν τῆς ἀπάντησε, οὔτε θὰ τῆς ἀπαντοῦσε ποτὲ πιά, ὅσο καὶ νὰ τοῦ φώναζε. Γιὰτὶ ἦταν νεκρός!

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΩΝ ΛΥΚΩΝ

ΕΙΝΑΙ μεσημέρι περίπου ὅταν ἓνα ἱβραχνὸ καὶ παρὰξενὸ οὐρλιαχτὸ ἀντηχῇ μέσα στὴ ζούγκλα. Θάλλεγε κανεῖς πῶς εἶναι οὐρλιαχτὸ θρυκόλακα, ποὺ ἡ ἡχώ

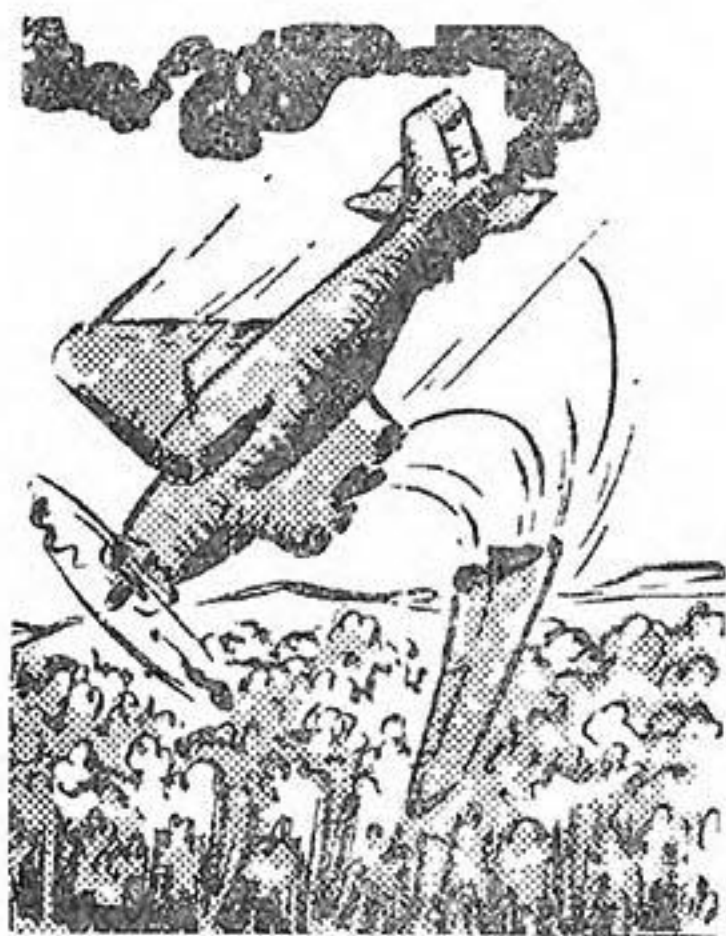
του τὸ κάνει πρὶν ἀνατρίχιαστικό, καθὼς ἀπλώνεται πάνω ἀπὸ τὴν πυκνὴ τὴν ἀδιαπέραστη σχεδὸν βλάστησι τῆς Ἰνδικῆς ζούγκλας καὶ ταξιδεύει πολλὰ χιλιόμετρα μακριά.

Ἄν τὸ ἄκουγε ξαφνικὰ ἓνας ἄνθρωπος αὐτὸ τὸ οὐρλιαχτό, μπορεῖ νὰ πάθαινε καὶ συγκοπή ἀπὸ τὸ φόβο του. Κι' ὅμως, ὑπάρχει ἓνας ἄνθρωπος ποὺ κατοικεῖ μέσα στὴ ζούγκλα καὶ ποὺ ὄχι μόνον δὲ φοβάται, μὰ ποὺ περιμένει ν' ἀκούσῃ αὐτὸ τὸ οὐρλιαχτό. Εἶναι ὁ Σάντρο, τὸ παιδί τῶν λύκων.

* * *

Ἡ ἱστορία τοῦ Σάντρο ἀρχίζει ἓνα βράδυ, πρὶν δεκαεφτὰ χρόνια περίπου...

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἓνα Ἀγγλικὸ ἀεροπλάνο πετοῦσε πάνω ἀπὸ τὴ σκοτεινὴ καὶ μυ-

Τὸ ἀεροπλάνο πέφτει χτυπημένο ἀπὸ τὸν κεραυνὸ στὴν ἄγρια ζούγκλα.

στηριώδη ζούγκλα, μὲ κατεύθυνσι πρὸς τὴ Σιγκαπούρη. Βρισκόταν στὴν περιοχὴ τῆς ἐπαρχίας Σολαπούρ, ὅταν ξέσπασε μιὰ τρομερὴ καταιγίδα. Ἀστραπὲς αὐλάκωναν συνέχεια τὸν οὐρανὸ καὶ οἱ κεραυνοὶ χτυποῦσαν ἀδυσώπητα τὰ ψηλότερα δέντρα τῆς ζούγκλας. Ἐνας ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς κεραυνοὺς χτύπησε καὶ τὸ Ἀγγλικὸ ἀεροπλάνο.

Τὸ δεξιὸ φτερό του ξεκόλλησε κι' ἀρχισε νὰ στροβιλίζεται σὰν πυροτέχνημα στὸν ἄερα, ὥσπου ἔπεσε μὲ πάταγο πάνω στὴ γῆ. Τὴν ἴδια τύχη εἶχε σὲ λίγο καὶ τὸ σκάφος, ποὺ ἔπεσε μὲ τὴ μύτη, ἐνῶ τεράστιες φλόγες ξεπηδοῦσαν ἀπὸ τὰ σπλάχνα του.

Δεκαεφτὰ ἐπιβάτες εἶχε ὁ

Ὁ μαχαραιῆς προσφέρει στὸν Μπαχαβάρα ἓνα διαμάντι.

λους - όλους τὸ μοιραῖο ἀερυπλάνο. Ἀπὸ αὐτοὺς τρεῖς ἦταν μητέρες κι' εἶχαν μαζί τους τὰ μωρά τους. Ἡ μιὰ ἦταν Γαλλίδα, ἡ δεύτερη Ἰσπανίδα καὶ ἡ τρίτη Ἑλληνίδα, ἡ γυναῖκα τοῦ Ἑλληνα προξένου στὸ Τόκιο. Ὅλοι οἱ ἐπιβάτες σκοτώθηκαν καὶ μαζί μ' αὐτοὺς καὶ τὰ τρία μωρά....

Ἔτσι τουλάχιστον πίστεψαν ὅλοι. Κι' ὅμως, ἓνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ μωρά γλύτωσε τὸ θάνατο. Ἡ μητέρα του, πού καινένας δὲν ξέρει ἂν ἦταν ἡ Γαλλίδα, ἡ Ἰσπανίδα ἢ ἡ Ἑλληνίδα μόλις χτύπησε τὸ σκάφος στὴ γῆ, τινάχτηκε περίπου εἴκοσι μέτρα μακριά, ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο. Ἐκείνη βρῆκε τραγικὸ θάνατο μὰ τὸ μωρὸ πού κρατοῦσε σφιχτὰ στὴν ἀγκαλιά

Παίρνει τὸ μωρὸ ἀπαλὰ μὲ τὸ στόμα της καὶ τὸ πηγαίνει στὴ φωλιά της.

Ὁ Σάντρο παίζει μὲ τὰ δυὸ ἀδελφία του, τὰ λυκόπουλα.

της, δὲν ἔπαθε τίποτε.

Τὸ πρωτὶ τῆς ἐπομένης ἡμέρας, μιὰ ἀγέλη πεινασμένων λύκων πλησίασε τὸν τόπο τοῦ δυστυχήματος καὶ ἄρχισε νὰ καταβροχθίζει τοὺς νεκροὺς ἐπιβάτες. Ξαφνικά, μέσα στὴν ἡσυχία πού ἐπικρατοῦσε, ἀντήχησε τὸ κλάμα ἑνὸς μωροῦ. Ἦταν τὸ μωρὸ πού εἶχε γλυτώσει σὰν ἀπὸ θαῦμα τὸ θάνατο καὶ τώρα ἔκλαιγε γιὰτὶ πεινοῦσε. Καὶ τότε... ἔγινε κάτι τὸ ἀπίστευτο, τὸ ἐκπληκτικὸ! Μιὰ λύκαινα πλησίασε τὸ μωρὸ, στάθηκε γιὰ λίγο μὰ τὸ κυττάζει κι' ὕστερα τεντώνοντας τὸ ρύγχος της δὲν δάγκωσε τὴν τρυφερὴ του σάρκα ἀλλὰ ἄρχισε νὰ τὸ γλύφει μὲ στὴν γῆ στὰ μαλλιά!

Ἐκεῖνο πού ἀκολούθησε ἦταν πρὶν παρὰ ξένο ἀκόμη.

Ἡ λύκαινα ἄρπαιξε ἀπαιλὰ μὲ τὸ στόμα της τὸ μωρὸ καὶ τρέχοντας ἔφυγε γιὰ νὰ φθάσῃ στὴ φωλιά της. Ἐκεῖ, τὴν περίμεναν δυὸ μικρὰ λυκόπουλα. Ἀφῆσε δίπλα τους τὸ παιδὶ καὶ ξάπλωσε νὰ τὴν θηλάσουν. Μαζὶ μ' αὐτά, ὅμως, τὴν θήλασε καὶ τὸ μωρό, χωρὶς νὰ ξέρῃ ὅτι πίνει γάλα ἀπὸ μιὰ λύκαινα καὶ ὄχι ἀπὸ τὴ μητέρα του.

Πέρασαν πολλὰς μέρες, ὕστερα μῆνες καὶ χρόνια. Τὰ δυὸ λυκόπουλα μεγάλωσαν καὶ μαζὶ μ' αὐτὰ μεγάλωσε καὶ τὸ μωρό. Εἶχε γίνῃ ἕνα ὠραῖο γεροδεμένο παιδάκι, μὰ δὲν περπατοῦσε μὲ τὰ τέσσερα ὅπως οἱ λύκοι. Περπατοῦσε μὲ τὰ δύο καὶ δὲν ἔτρωγε σάρκες ὅπως τὰ δυὸ ἀδελφία του ἀλλὰ φρούτα. Μ' ὅλο ποὺ ἦταν ἄνθρωπος, δὲν ἤξερε νὰ μιλήσῃ ὅπως ἑκεῖνοι. Καππαλάβαινε ὅμως θαυμάσια τὴ γλῶσσα τῶν λύκων καὶ ἤξερε νὰ συνεννοῇται μαζὶ τους.

Μιὰ μέρα, ὅταν ἔγινε ὀχτὼ χρονῶν, ἔτυχε νὰ τὸ συναντήσῃ στὴ ζούγκλα ἕνας φακίρης ἀπὸ τὴν πιὸ κοντινὴ πόλιν, τὴν Ἀλμόρα. Ὁ φακίρης αὐτὸς κατοικοῦσε τὸν καιρὸ ἐκεῖνο στὴν καρδιά τῆς ζούγκλας καὶ τὸν ἔλεγαν Καζίμ. Τοῦ φάνηκε ἀπίστευτο βλέποντας ἕνα παιδὶ νὰ κάνῃ παρῆα μὲ τοὺς λύκους, μὰ καὶ στὸ παιδί φάνηκε ἀπίστευτο νὰ συναντήσῃ κάποιον ποὺ νὰ τοῦ μοιάζῃ. Ἔτσι, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ὁ Καζίμ καὶ τὸ παιδὶ τῶν λύκων

συναντήθησαν πολλές φορές κι' ἔγιναν φίλοι. Ὁ φακίρης τὸν ἔμαθε μὲ ὑπομονὴ νὰ μιλήσῃ ἀνθρωπινά, τοῦ ἔμαθε γράμματα καὶ σιγὰ - σιγὰ κατάρθωσε νὰ τοῦ διώξῃ τὴν ἀγριὰδα ποὺ εἶχε στὴ μορφὴ καὶ στὴ συμπεριφορὰ. Τὸν ἔμαθε ἀκόμη ν' ἀγαπᾷ τὸ δίκαιο καὶ νὰ πιμωρῇ τὴν ἀδικία.

Ὅταν ὅμως, ὕστερα ἀπὸ μερικὰ χρόνια, ζήτησε νὰ τὸν πάρῃ στὴν πόλιν, ὁ Σάντρο, — ἔτσι βάφτισε ὁ φακίρης τὸ παιδὶ τῶν λύκων — δὲν δέχτηκε. Τοῦ ἄρεσε νὰ ζῇ μέσα στὴ ζούγκλα. Ἐφτίαιξε μιὰ καλύβα στὴν κορυφὴ ἑνὸς δέντρου καὶ ζοῦσε ἐκεῖ μόνος του ὥσπου γνώρισε τὸν Τίπο - Τίπο, τὸν κωμικὸ ἥρωα τῆς ἱστορίας μας αὐτῆς. Τὸν Τίπο - Τίπο ἐτοιμαζόταν νὰ τὸν καπαιοχθίσῃ ἕνα λιοντάρι· μιὰ μέρα, ὁ Σάντρο τοῦ ἔσωσε τὴ ζωὴ, τὸν λυπήθηκε γιὰτὶ ἦταν ὀρφανὸς καὶ τὸν κράτησε μαζὶ του.

Ἡ δύναμι καὶ ἡ ἐξυπνάδα τοῦ Σάντρο ἦταν κάτι τὸ καταπληκτικόν. Σὲ λίγο ὅλη ἡ χώρα τῶν Ἰνδιῶν μιλοῦσε γι' αὐτόν, γιὰ τὸ Παιδὶ τῶν Λύκων. Πολλοὶ τῶν νόμιζαν ἄγριο, ἄλλοι ἔλεγαν πὼς μοιάζει μὲ λύκο καὶ τρώει ἀνθρώπους, ἐνῶ ἐκεῖνοι ποὺ πραγματικὰ τὸν γνώρισαν εἶχαν μαγευτῇ ἀπὸ τὴν ἐξυπνάδα καὶ τὴν καλωσύνη του. Ὑπῆρχαν ὅμως καὶ πολλοὶ ποὺ τὸν μισοῦσαν. Αὐτοὶ ἦσαν οἱ κακοὶ ποὺ ὁ Σάντρο τοὺς τιμω

ρούσε παραδειγματικά. Μαζί μ' αυτούς που τον μισούσαν ήταν και ο Άγγλος αστυνομός της Άλμώρας ο Ντούγκλας. Δεν μπορούσε να χωνέψει πώς ένα «μισοάγριο», ο πώς έλεγε, παιδί, τιμωρούσε τους κακούς ανθρώπους πριν να τους συλλάβει και να τους τιμωρήσει... αυτός! Έτσι, μοναδικό του όνειρο ήταν να συλλάβει μια μέρα τον Σάντρο και να τον τιμωρήσει με τον πιο σκληρό τρόπο.

Από τους δυο λύκους που θήλασαν με τον Σάντρο το γάλα της λύκαινας, μόνο ο ένας ζούσε, ο Κίμο. Ο λύκος αυτός ήταν τετραπέρατος, έμοιαζε περισσότερο σαν σκύλος και αγαπούσε υπερβολικά τον Σάντρο. Τον βοηθούσε στις δύσκολες στιγμές, όταν κινδύνευε, και αν καιμιά φορά τύχαινε να δει μέσα στη ζούγκλα καιμιά αδικία, είδοποιούσε τον Σάντρο να τρέξει για ν' αποδώσει δικαιοσύνη.

Αλλά, δεν ήταν μόνο ο λύκος που είδοποιούσε τον Σάντρο, το χειροδύναμο και ατόμητο αυτό παιδί να αποδώσει δικαιοσύνη. Το είδοποιούσε συχνά και ο φακίρης Καζίμ, που κατοικούσε τώρα στην Άλμώρα, για να τρέξει και στην πόλι ν' αποδώσει δικαιοσύνη. Και ο Σάντρο, έκανε συχνά επισκέψεις στην Άλμώρα καθώς και σε άλλες γειτονικές πόλεις...

* * *

Το ούρλιαχτό που αντήχησε στην απέραντη ζούγκλα κι

έφτασε ως τ' αυτιά του Σάντρο, τον έκανε να τιναιχτεί από τη θέσι του. Τα μάτια του άστραψαν και από το λαρύγγι που βγήκε μια δυνατή φωνή που σκέπασε την πρώτη.

— Ούου...ου!, αντιβούισε η ζούγκλα ολόκληρη, και τα άγρια θηρία που ζούσαν μέσα σ' αυτή έμειναν ακίνητα, αναγνωρίζοντας τη φωνή του Σάντρο.

Το Παιδί των Λύκων άρπάχτηκε από ένα χορτόσκοινο που κρεμόταν στο δέντρο πάνω στο οποίο είχε πλέξει την καλύβα του και γλύστρησε με ταχύτητα προς τη γη. Πατώντας το πόδι του πάνω της άρχισε να τρέχει με όση δύναμη και ταχύτητα μπορούσε προς την κατεύθυνσι από την οποία είχε έρθει το ούρλιαχτό. Ο Σάντρο έπρεπε να συναντήσει τον αδελφό του τον Κίμο, τον μαύρο λύκο. Γιατί αυτός ήταν που τον καλούσε με το συνθηματικό αυτό ούρλιαχτό.

Ο ΤΙΠΟ - ΤΙΠΟ ΠΑΡΑΔΙΝΕΤΑΙ

Ο ΚΩΜΙΚΟΣ ήρωάς μας ο Τίπο - Τίπο, διασχίζει τις μεγάλες αποστάσεις της ζούγκλας καβάλα στον άσπρο ελέφαντα, τον Γκόγιο (*). Μισή μέρα κρατάει το ταξίδι του, όταν ο έ-

(*) Διάβασε το προηγούμενο τεύχος του «Μικρού Ταρζάν», το 32, που έχει τον τίτλο: «Αίχμαλωτοι των καννιβάλων».

ξυπνος έλέφαντας που είναι φίλος του Σάντρο και του Τίπο - Τίπο, κατεβάζει με την προβοσκίδα του τον ήρωά μας κοντά σ' ένα ποτάμι. Από το σημείο αυτό δεν απέχει και πολύ ή καλύβα τους.

Ο Τίπο - Τίπο χαϊδεύει τη προβοσκίδα του ζώου για να το ευχαριστήσει και αρχίζει το τρέξιμο. Τρέχει περίπου μισή ώρα και σε μια στιγμή αποφασίζει να σταματήσει και να ξεκουραστεί. Στηρίζεται στον κορμό ενός δέντρου κι' όταν περνούν πέντε λεπτά έτοιμάζεται να συνεχίση το δρόμο του.

Καθώς όμως κάνει να ξεκινήση, νοιώθει κάποιος να τον κρατάει, γερὰ από πίσω και να μην τον αφήνη να κάνει ούτε βήμα.

Ο ...γενναίος Τίπο - Τίπο,

Τον ήμέρωσε και τον έμαθε να μιλάη σαν άνθρωπος.

Με μερικά τινάγματα ξεκολλάει τον Τίπο - Τίπο από το δέντρο.

τά χρειάζεται. Έχει την έντύπωση πως κάποιος έχθρος τον κρατάει και, σηκώνει ψηλά τα χέρια του, τρέμοντας από το φόβο του.

— Πα... πα... παραδίνουμαι!, κάνει. "Αφησέ με να φύγω σαχίμπ (*). "Α... άφησέ με σε παραικαλώ! Λυπήσου τα νειάτα μου, την όμορφιά μου και την παλληκαριά μου.

Ο έχθρός του όμως εξακολουθεί να τον κρατάει και δέ βγάζει λέξι από το στόμα του. Ο Τίπο - Τίπο δοκιμάζει να φύγη μά δεν το κατορθώνει.

— Τίπο - Τίπο, λέει στον εαυτό του, αίωνία σου ή μνήμη! "Ως εδώ ήταν ή ζωή σου.

(*) Σαχίμπ = αφέντης.

Ήταν γραφτό νὰ πεθάνης πάνω στη λεβεντιά σου. Σὲ φάγανε μπαμπέσικα, φουκαριὰ μου...

Καὶ λέγοντας αὐτά, λιποθυμᾷει...

Ὅταν καιμιὰ φορά συνέρχεται, δοκιμᾷ νὰ φύγῃ μὰ καὶ πάλι δὲν μπορεῖ. Ὁ ἀμίλητος ἐχθρὸς του τὸν κρατᾷ γερά.

— Βρὲ κακὸ ποὺ ἔπαθα!, λέει ὁ Τίπο - Τίπο καὶ ἀρχίζει τὰ κλάματα.

Ὑστερα τὸ ρίχνει πάλι στὰ παραικάλια.

— Σαχίμπ, ἐσένα μιλάω ποὺ μὲ κρατᾷς. Ἀφησέ με σὲ παραικαλῶ, δὲν βλέπεις ποὺ ἔχω σηκώσει τὰ χέρια μου καὶ παραιδίνουμαι; Τὶ θὰ καταλάβῃς ἂν μὲ σκοτώσης; Σαχίμπ; Θὰ πᾶνε μονάχα ἅδικα χαιμένα τὰ νειόπια μου. Ἀφησέ με σὲ παραικαλῶ για

— Μὲ φάγανε μπαμπέσικα!, λέει καὶ παίρνει μιὰ βουτιά μέσα στὸ θάμνο.

Κατεβαίνει ἀπὸ τὸ δέντρο γλυστρώντας στὸ χορτόσχοινο.

τί δὲν ἀντέχω καὶ θὰ λιποθυμήσω πάλι! Ἔλα γιατί ὑποφέρω καὶ ἀπὸ τὴν καρδιά μου, λυπήσου με!

Ὅσο κι' ἂν παραικαλᾷ, ὅμως, ὁ ἀγνωστος ἐχθρὸς του τὸν κρατᾷ γερά καὶ μάταια ἀγωνίζεται νὰ ξεφύγῃ ὁ... γενναῖος ἥρωάς μας.

Ξαφνικά, κι' ἐνῶ ἐτοιμᾷζεται νὰ λιποθυμήσῃ γιὰ δεύτερη φορά, ἀκούει γρήγορο ποδοβολητὸ καὶ πίσω ἀπὸ μερικὸς θάμνους προβάλλει μιὰ σιλουέττα. Ὁ Τίπο - Τίπο τὴ βλέπει καὶ τώρα κινδυνεύει νὰ λιποθυμήσῃ ἀπὸ τὴ χαρὰ του, γιατί, ἡ σιλουέττα αὐτὴ ἀνήκει στὸ φίλο του τὸν Σάντρο.

— Σαχίμπ!, τοῦ φωνάζει μὲ ὅλη του τὴ δύναμι, γλύτω σέ με, Σαχίμπ! Βοήθεια Σάν

τρο, θὰ μὲ σκοτώσουν!

Τὸ θρυλικὸ παιδὶ τῶν λύκων, σταματᾷ ἀπότομα τὸ πρῆξιμό του, γυρνᾷ δεξιὰ κι' ἀριστερὰ τὸ κεφάλι του, διακρίνει τὸν κωμικὸ Ἰνδὸ φίλο του καὶ ἀφήνει νὰ τοῦ ξεφύγῃ μιὰ χαρούμενη καὶ κατὰπληκτὴ μαζὶ φωνή.

— Τίπο - Τίπο!

Τρέχει κοντά του καὶ τὸν ἀγκαλιᾷ με χαρὰ καὶ συγκίνησι.

— Πῶς θιρέθηκες πάλι ἐδῶ, Τίπο - Τίπο; τὸν ρωτᾷ. Ἐγὼ σὲ εἶχα χαμένο. Μοῦ εἶπαν πῶς σ' αἰχμαλώτισε ἓνας ἔμπορος δούλων καὶ σὲ πῆγε στὴν Ἀφρική. Μὰ γιατί... κρατᾷς ἔτσι τὰ χέρια σου ψηλά;

— Ἀφέντη, μὲ κοροϊδεύεις; τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Τίπο - Τίπο. Τὰ κρατᾷ ψηλὰ γιατί παραδίνουμαι! Σκότωσε αὐτὸν ποὺ μὲ κρατᾷ κι' ὕστερα θὰ τὰ κατεβάσω καὶ θὰ σοῦ πῶ πῶς ξαναγύρισα. Σκότωσέ τον γρήγορα γιατί δὲν ἰσχύω πιά θὰ λιποθυμήσω!

Ὁ Σάντρο παραξενεύεται μὲ τὰ λόγια τοῦ φίλου του. Τὸν ξέρει γιὰ φοβητσιάρη μὰ ὅχι κι' ὥς αὐτὸ τὸ σημεῖο, νὰ φοβᾶται ἀόρατους ἐχθρούς.

— Δὲ σὲ κρατᾷ κανένας, Τίπο - Τίπο, τοῦ λέει. Κατέβесе λοιπὸν τὰ χέρια.

Ὁ Τίπο - Τίπο κατεβάζει τὰ χέρια καὶ κάνει νὰ διαδίσῃ μὰ δὲν μπορεῖ! Ὁ ἐχθρὸς του τὸν κρατᾷ ἀκόμη.

— Παραδίνουμαι!, φωνάζει πάλι καὶ σηκώνει τὰ χέ-

ρια.

Ὁ Σάντρο ποὺ μὲ μιὰ ματιὰ ποὺ ρίχνει πίσω ἀπὸ τὸν Τίπο - Τίπο καταλαβαίνει τὶ συμβαίνει, ἀρχίζει τὰ γέλια. Ὁ κωμικὸς καὶ φοβησιάρης φίλος του δὲν ἦταν αἰχμαλώτος καιενός... ἐχθροῦ, ἀλλὰ εἶχε στηρίξει τὸ κορμὶ του σ' ἓνα δέντρο ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ βγαίνει τὸ καουτσούκ καὶ... εἶχε κολλήσει στὸν ὕγρὸ χυμὸ, του νομίζοντας πῶς κάποιος τὸν κρατᾷ!

Μὲ κατὰλληλεις κινήσεις τὸν ξεκολλάει κι' ἔτσι, ὁ Τίπο - Τίπο συνέχεται.

Οἱ δυὸ φίλοι, ὁ Σάντρο καὶ ὁ Τίπο - Τίπο, ἀρχίζουν τώρα νὰ τρέχουν μαζὶ πρὸς τὸ μέρος ἀπ' ὅπου ἀκούγεται τὸ οὐρλιαχτὸ τοῦ λύκου. Στὸ δρόμο ὁ κωμικὸς ἡρώας μας βρίσκει τὴν εὐκαιρίαν νὰ διηγηθῇ τὴν ἱστορίαν του στὸν φίλο του καὶ ...νὰ προσθέσῃ καὶ τὰ ἀπαραίτητα κατορθώματά του.

— Νὰ μ' ἔβλεπες, σαιχίμπ καθὼς ὀριμοῦσα πάνω στοὺς λευκοὺς ποὺ πήγαιναν νὰ μᾶς πουλήσουν. Ἐκοψα τὰ δεσιμά μου καὶ τοὺς τσάκισα τὰ σαγόνια τοὺς μὲ τὶς γροθιές μου. Τοῦ ἐνὸς τοῦ ἔσπασα καὶ τὰ ἐξήντα δόντια. Ὅταν ἐμείναι ἐλεύθερος μοῦ ἐπετέθηκε μέσα στὴ ζούγκλα ἓνας πειλῶριος γορίλλας ὥς ἐκεῖ πάνω! Τοῦ τινάζω δυὸ γερὰς γροθιές καὶ τὸν κανονίζω κι' αὐτόν. Ὑστερα ἐρχεται ἡ σειρὰ ἐνὸς λιονταριοῦ. Πφ!... νὰ φοβηθῇ ὁ Τίπο - Τίπο τὸ λιοντάρι...

— Τὶ τοῦ ἔκανες; τὸν ρωτάει ὁ Σάντρο, ποὺ ξέρει πὼς ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἡρωϊσμοὶ βγαίνουν ἀπὸ τὴ φαντασία τοῦ φίλου του.

— Τὶ τοῦ ἔκανα; Εἶναι νὰ τὸ ρωτᾷς, σαχίμπ; Καθὼς ὥρμησε νὰ μὲ φάη, τοῦ ἄρπαξα τὶς μαισέλες, τὶς ἄνοιξα καὶ χράπ!... πᾶρτο κάτω τὸ λιοντάρι...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἓνας πελώριος μαῦρος λύκος τοὺς πλησιάζει. Εἶναι ὁ Κίμο, ὁ ἀδελφὸς τοῦ Σάντρο. Τὸ θρυλικὸ παιδὶ τὸν ἀγκαλιάζει καὶ ἄνθρωπος καὶ ζῶο, ἀρχίζουν...τὰ γρυλίσματα! Μιλᾶνε μὲ τὴ γλῶσσα τῶν λύκων ποὺ τὴν κατὰλαβαίνει περίφημα ὁ Σάντρο.

— Τίπο - Τίπο, λέει σὲ μιὰ στιγμὴ τὸ Παιδὶ τῶν Λύκων, ὁ Κίμο μοῦ λέει πὼς κάποιος κινδυνεύει μέσα στὴ ζούγκλα. Τρέξε γρήγορα, λαιπόν, νὰ πηρολάβουμε.

— Κινδυνεύει; λέει ὁ παλληκαράς Ἰνδός. Καὶ ἀκόμα καθόμαστε; Ἀπὸ ποιόν κινδυνεύει; Ὅποιος καὶ ἂν εἶναι, θὰ τὸν συντρίψω μὲ μιὰ γροθιά μου...

Ξαφνικά, ἓνα οὐρλιαχτὸ πόνου ἀντηχεῖ κάπου κοντὰ τους. Ὁ ἡρωϊκὸς Τίπο - Τίπο, ποὺ ἦταν ἑτοιμος ν' ἀντιμετωπίσῃ ὅποιονδήποτε ἀντίπαλο, σταματάει ἀπτόμα καὶ ...παίρνοντας μιὰ βουτιά κρύβεται σὰν λαγὸς μέσα σ' ἓνα θάμνο!

— Θεούλη μου!,, ψιθυρίζει τρέμοντας, κάποιος θέλει νὰ μὲ φάη μπαμπέσικα!

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΑΧΑΡΑΓΙΑ

 ΣΑΝΤΡΟ βιάζει ἀκόμη τὸ βῆμα του καὶ σὲ λίγο, φθάνει σ' ἓνα μικρὸ ξέφωτο. Ἐκεῖ, ἀντικρύζει μιὰ σκηνὴ ποὺ τὸν ἀφήνει κατόπληκτο καὶ κάνει τὸ αἷμα του ν' ἀνεβῇ ὅλο στὸ κεφάλι του ἀπὸ ὀργή. Στὴ μέση, τοῦ ξέφωτου, ἓνας Ἰνδὸς μαστιγώνει ἀλύπητα μιὰ κοπέλλα! Τὸ μαιστήγιό του σηκώνεται καὶ πέφτει, σηκώνεται καὶ πέφτει, ρυθμικά, ἀδυσώπητα, ἀλύπητα, καὶ ἡ ἄκρη του χτυπάει μὲ δύναμι τὸ κορμὶ τῆς ἁμορφῆς κοπέλλας ποὺ σὲ κάθε χτύπημα ἀφήνει νὰ τῆς ξεφύγῃ καὶ μιὰ πόνεμένη κραυγὴ.

— Πές μου!, οὐρλιάζει ὁ βασιανιστῆς τῆς, καὶ ἄσπρος ἀφρὸς κυλάει ἀπὸ τὸ στόμα του, ποῦ εἶναι τὸ κλειδί;

Ἡ δυστυχισμένη κοπέλλα δὲν ἀντέχει πιά καὶ σωριάζεται λιπόθυμη μπροστὰ στὰ πόδια του, ἐνῶ ὁ ἀπαίσιος βασιανιστῆς ἐξακολουθεῖ νὰ τὴν χτυπάη...

Ὁ Σάντρο σφίγγει τὶς γροθιές του, τὰ μάτια του πετοῦν ἀστραπὲς ἐκδικήσεως καὶ ἀφήνοντας νὰ τοῦ ξεφύγῃ μιὰ χαρακτηριστικὴ κραυγὴ, ποὺ ὅποιος τὴν ἀκούει φθάνει γιὰ νὰ χάσῃ ὁλότελα τὸ ἠθικὸ του, ὀρμάει ἐναντίον τοῦ ἀπαίσιου Ἰνδοῦ. Ἡ γροθιά του, κάτι περισσότερο ἀπὸ ἀτσάλινη, τινάζεται μπροστὰ καὶ πετυχαίνει τὸν ἀντίπαλό του στὸ πρόσωπο. Δὲν

χρειάζεται να τὸν χτυπήσει δεύτερη φορά. Ἀφήνοντας ἕνα πνιχτὸ βογγητὸ ὁ ἄγνωστος πέφτει μονοκόμιματος καὶ βαρὺς, δίπλα ἀπὸ τὸ θῦμα του, χάνοντας τελείως τὶς αἰσθήσεις του.

Ὁ Σάντρο σκύβει ἀμέσως καὶ σηκώνει στὴν ἀγκυαλιά του τὴν κοπέλλα. Εἶναι ἀναίσθητη καὶ τὸ αἷμα ἐξακολουθεῖ νὰ τρέχει ἀπὸ τὶς πληγές της. Καθὼς τὴν κυττάζει καλύτερα στὸ πρόσωπο, τοῦ ξεφεύγει ἕνα ἐπιφώνημα ἐκπλήξεως. Ἡ ἀναίσθητη κοπέλλα εἶναι ἡ Λεϊλά!, ἡ κόρη τοῦ μαχαιραγιά τῆς Ἀλμόρα, γνωστὴ σ' ὅλη τὴν περιοχὴ γιὰ τὴν ὁμορφιά της, τὴν ἐξυπνάδα της καὶ τὴν καλωσύνη της.

— Ἡ Λεϊλά!, κάνει παῖρα ξεναμένος ὁ Σάντρο. Πῶς βρέθηκε μέσα στὴ ζούγκλα καὶ

Τρέχουν καβάλλα στὸ λύκο γιὰ τὴν Ἀλμόρα.

γιατὶ τὴ μαστίγωνε αὐτὸς ὁ κακοῦργος;

Δὲν εἶναι ὅμως ὥρα νὰ κάμῃ σκέψεις τὸ παιδί. Βλέπει πῶς ἡ κοπέλλα ποὺ κρατᾷ στὰ χέρια του κινδυνεύει νὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὴν αἱμορραγία. Πρέπει λοιπόν, νὰ τὴν σώσῃ μὲ κάθε τρόπο. Πρέπει νὰ τὴν πάρῃ στὴν καλύβα του ὅπου ἐκεῖ ἔχει μερικὰ θαυματουργὰ βότανα, γιὰ νὰ τὴ γιατρέψῃ.

Ὡς τώρα, κανένας δὲν ξέρει ποῦ βρίσκεται ἡ καλύβα τοῦ Σάντρο, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Τίπο - Τίπο ποὺ μένει μαζί του καὶ ἀπὸ τὸν Καζίμ, τὸ δάσκαλό του καὶ μεγάλο του φίλο. Δὲν διστάζει ὅμως νὰ ὁδηγήσῃ ἐκεῖ τὴ Λεϊλά. Τὸ θρυλικὸ παιδί θέλει νὰ τὴν σώσῃ ἀπὸ τὸ θάνατο καὶ μόνο σὺτὴ ἡ σκέψι τὸν κυριαρχεῖ. Χωρὶς ἀργοπορία, λοιπόν, μὲ τὴν τραυματισμένη Ἰνδὴ πάντα στὴν ἀγκυαλιά του, ξεκινᾷ τρέχοντας γιὰ τὴν καλύβα του.

Καθὼς περνάει ἀπὸ τὸ θάμνο ποὺ κρύφτηκε ὁ Τίπο - Τίπο, τὸν βλέπει νὰ ἔχῃ βγάλῃ τὸ κεφάλι του μονάχα ἔξω καὶ νὰ κυττάζῃ ὀλόγυρα. Μόλις βλέπει τὸ λευκὸ παιδί ἀποφασίζει νὰ βγῇ.

— Ξορκισμένοι νὰ εἶναι σαχίμπ!, τοῦ λέει. Εἶδες ποῦ πήγαν νὰ μὲ φᾶνε μπαμπέσικα;

Βλέπει τώρα τὴν ἀναίσθητη νέα ποὺ κρατᾷ ὁ Σάντρο στὰ χέρια του καὶ τὸν ρωτᾷ:

— Πού τή βρήκες αυτή, σαιχίμπ;

‘Ο Σάντρο, καθώς τρέχει, του διηγείται με δυο λόγια τι συνέβη.

— “Ω!, κάνει ...ό περιβόητος Τίπο - Τίπο και σηκώνει τη γροθιά του προς τον ουρανό. Θα μου το πληρώσει ακριβά όποιος μαστίγωσε αυτό το άθώο κορίτσι! Έγώ είμαι ό Τίπο - Τίπο που δέν λογαριάζω καιέναν και που ή γροθιά μου έχει τσακίσει το κεφάλι ενός ελέφαντα! Έμένα που με βλέπετε έχω σκοτώσει σαράντα λιοντάρια, και πέντε που σκότωσα στην Άφρική σαράντα πέντε! Μή νομίσετε λοιπόν, πως θα μπορέσετε να μου ξεφύγετε! Θα σας συντρίψω όλους...

Εκείνη τή στιγμή κάποιος πύθνηκος πηδάει από το ένα δέντρο στο άλλο. Η σκιά του σχηματίζεται πελώρια πάνω στη γή, μπροστά από τον Τίπο - Τίπο που... μόλις τή βλέπει, ξεχνάει τις παλληκαριές του και... χάνει τις αισθήσεις του από το φόβο του. Έτσι, ό Σάντρο αναγκάζεται να πάρη κι’ αυτόν στην άγκαλιά του...

Ύστερα από μισής ώρας πορείας, φθάνει επιτέλους κάτω από το πανύψηλο δέντρο όπου βρίσκεται ή καλύβα του μέσα στην καρδιά της ζούγκλας. Σκαρφαλώνει σαν αϊλουρος στο χορτόσκοινο και σε λίγο αποθέτει πάνω σ’ ένα στρώμα από φύλλα δέντρων τήν πληγωμένη και αναίσθητη Λεϊλά. Κατόπιν, με τή βοή-

— Ψηλά τὰ χέρια!, άπειλεί ό χοντρός άστυνομικός τόν Σάντρο.

θεια του Τίπο Τίπο που έχει συμφέλθει από τή λιποθυμία του, βάζουν πάνω στις πληγές του κοριτσιού ένα βοτάνι που σταματάει άμέσως τήν αίμορραγία.

ΤΟ ΧΡΥΣΟ ΚΛΕΙΔΙ

ΥΣΤΕΡΑ από δυο ώρες, ή Λεϊλά συνέρχεται τε λείως. Το θαυματουργό βοτάνι έχει κλείσει τις πληγές της από τις όποιες σταμάτησε να τρέχη αίμα. Καθώς άνοίγει τὰ μιάτια της και αντικρύζει σκυμμένους πάνω της τόν Σάντρο και τόν Τίπο - Τίπο, τὰ χάνει για μία στιγμή και το βλέμμα της δείχνει φοβισμένο.

— Μή φοβάσαι, τήν καθησυχάζει τó Παιδί τών Λύκων,

καὶ τῆς ἐξηγεῖ πὼς δὲν κινδυνεύει καθόλου τώρα ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο ποὺ τὴ χτυποῦσε μὲ τὸ μαστίγιο.

— Πάει αὐτός, τώρα πιά! τῆς λέει ὁ Τίπο - Τίπο. Τὸν κανόνισε γιὰ καλὰ ὁ Σάντρο κι' ἐγώ! Νᾶταν κι' ἄλλος!

— Ἐσεῖς ...ποιοὶ εἴσαστε; ρωτάει κατὰπληκτὴ ἡ μελαψὴ κόρη τοῦ μαχαίραγιᾶ.

Ὁ Σάντρο ἀναγκάζεται νὰ τῆς πῇ τὴν ἀλήθεια.

— Ὡστε... εἶσαι τὸ Παιδὶ τῶν Λύκων!, κάνει μὲ θαυμασμὸ ἡ Λεϊλά. Εἶσαι ὁ Σάντρο! Πόσο χαίρομαι ποὺ σὲ βλέπω ἐπιτέλους! Πάντοτε ἔλεγα στὸν πατέρα μου πὼς ἤθελα νὰ σὲ γνωρίσω. Κι' αὐτός...

Ἐδῶ ἡ Λεϊλά σταματᾷ καὶ ἰσχυρίζεται τὰ κλάματα.

— ὦ, συναχίζει ὕστερα ἀπὸ λίγο ἀνάμεσα στοὺς λυγμούς της, ἦταν προμερὸ αὐτοῦ ποὺ ἔγινε! Ὁ ἀγαπημένος μου πατέρας νὰ πεθάνῃ!

Ὁ Σάντρο ἰσαφινιάζεται.

— Πέθανε ὁ μαχαίραγιᾶς τῆς Ἀλμόρα; τὴ ρωτάει.

— Ναί, πέθανε προχτὲς τὸ βράδυ. Κάποιος τὸν δηλητηρίασε μὲ τὸ φαρμάκι τῆς κόμπρας.

— Τῆς κόμπρας!, κάνει κατὰπληκτος ὁ Σάντρο.

— Τῆς κόμπρας!, λέει καὶ ὁ Τίπο - Τίπο. Καὶ δὲν μὲ φωνάζατε νὰ τῆς συντρίξω τὸ κρανίο μὲ τρεῖς καλοζυγισμένες γροθιές, ἀλλὰ τὴν ἀφήσατε νὰ δαγκώσῃ τὸν ἄνθρωπο; Ντροπὴ σας! Εἶναι ντροπὴ νὰ πεθαίνουν ἄνθρωποι τὴ

στιγμὴ ποὺ ὑπάρχω ἐγὼ γιὰ νὰ τοὺς ὑπεραιοπιστῶ!

— Δὲν τὸν δάγκωσε καὶ μιὰ κόμπρα!, τοῦ ἀπαντᾷ ἡ Λεϊλά.

Καὶ διηγεῖται στὰ δυὸ παιδιὰ τὴ σκηνὴ τοῦ θανάτου τοῦ πατέρα της, τὴ βραδυὰ ποὺ ὁ διάσημος ταχυδακτυλουργὸς Μπαχαβάρα τοὺς κατέπληξε ἄλους μὲ τὴν τέχνη τοῦ, ἰσχυρίζοντάς ὅτι κοπᾷδι ζῶσι ἀπὸ τὸ καπέλλο του, κἀνοντας τὸ μπαστοῦνι τοῦ πατέρα της νὰ γίνεται ἀόρατο καὶ τάσα ἄλλα ἀκόμα.

— Μόλις ἔφυγε ὁ Μπαχαβάρα, συνεχίζει ἡ Λεϊλά, ὁ πατέρας μου, ἐνῶ συζητοῦσε μὲ τὸν ἀστυνόμο, τὸν Ντούγκλας, ἔπεσε νεκρός! Ὁ γιὰ τὸς ποὺ φέρουμε μᾶς εἶπε πὼς δηλητηριάστηκε ἀπὸ τὸ φαρμάκι τῆς κόμπρας. Φαίνεται πὼς κάποιος τὸν τσίμπησε μὲ μιὰ κορφίτσα ποὺ ἦταν βυθισμένη στὸ δραστικὸ αὐτὸ δηλητήριο.

— Ἐκεῖνος ποὺ σὲ μαστίγωνε, ποῖος ἦταν; τὴ ρωτάει ὁ Σάντρο ποὺ ὁ θάνατος τοῦ μαχαίραγιᾶ τὸν ἔχει ἀναστατώσει.

— Οὔτε κι' ἐγὼ ξέρω. Μπῆκε χθὲς τὸ βράδυ στὸ παλάτι μας καὶ μοῦ ζητοῦσε νὰ τοῦ δώσω τὸ χρυσὸ κλειδί.

— Ποιὸ εἶναι αὐτὸ τὸ χρυσὸ κλειδί;

Ἡ Λεϊλά διστάζει γιὰ λίγο σὰ νὰ μὴν ἤθελε νὰ δώσῃ ἐξηγήσεις, μὰ σὲ λίγο συνεχίζει:

— Τὸ χρυσὸ κλειδί ποὺ κρατοῦσε ὁ πατέρας μου, ἀ-

νείγει μιὰ κρύπτη που βρίσκεται στὸ ναὸ τοῦ Βούδδα, στὸ Κούλιμπα. Ἡ κρύπτη αὐτὴ εἶναι γεμάτη θησαυροὺς ποὺ οἱ πιστοὶ ἔχουν ἀφιερώσει στὸ μεγάλο Βούδδα ἐδῶ καὶ πολλοὺς αἰῶνες. Τὸ χρυσὸ κλειδὶ τῆς κρύπτης τὸ κρατοῦσαν πάντα οἱ πρόγονοί μου κι' ἔτσι ἔφθασε κι' ὡς τὸν πατέρα μου. Χωρὶς αὐτὸ εἶναι ἀδύνατο ν' ἀνοίξη ἡ κρύπτη. Ὁ ἄγνωστος, λοιπὸν μὲ ἀπειλῆσε πὼς ἂν δὲν τοῦ εἶδῃ τὸ κλειδὶ θὰ μὲ σκοτώ-νε. Ἐγὼ τοῦ εἶπα πὼς δὲν ἤξερα ποῦ βρισκόταν κι' αὐ-τὸς μὲ χτύπησε στὸ κεφάλι, κάνοντάς με νὰ χάσω τὶς αἰσθήσεις μου. Ὅταν συνήλθα βρισκόμουν στὴ ζούγκλα. Ὁ ἄγνωστος ἄρχισε τότε νὰ μὲ μαστιγώνει γιὰ νὰ τοῦ μαρτυρήσω ποῦ εἶναι τὸ κλειδὶ

— Δηλαδή, πῆγε νὰ σὲ φάη μπαμπέσικα, λέει ὁ Τίπο Τίπο. Ἀχ καὶ νὰ μοῦ πέση στὰ χέρια μου!

Ὁ Σάντρο εἶναι ἀμίλητος καὶ τὸ μέτωπό του ἔχει ζα-ρώσει.

— Λεϊλά, λέει στὴν κόρη τοῦ νεκροῦ μαχαραιγιᾶ, ὑπο-πτεύωμαι πὼς ἐκεῖνος ποὺ δη-λητηρίασε τὸν πατέρα σου εἶ-ναι ὁ Μπαχαβάρα. Ἦθελε νὰ τὸν σκοτώσῃ γιὰ νὰ πάρῃ στὴν κατοχὴ τοῦ χρυσοῦ κλειδακί. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ σὲ ὁδήγησε στὴ ζούγκλα καὶ σὲ μαστίγωσε, εἶναι ἀσφαλῶς συνένοχός του. Λυπᾶμαι ποὺ τὸν ἄφησα μόνο ἀναίσθητο, γιὰτὶ τώρα πιά θὰ ἔχῃ γυρί-σει στὴν Ἀλμόρα καὶ θὰ προ-

σπαθήσῃ μὲ κάθε θυσία νὰ βρῇ τὸ χρυσὸ κλειδακί.

Σωπαίνει γιὰ λίγο κι' ὕστε-ρα, λέει:

— Λεϊλά, τὸ κλειδὶ αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ πέσῃ στὰ χέ-ρια τους. Ξέρεις ποῦ τὸ ἔχει κρύψει ὁ πατέρας σου; Θὰ φύ-γω ἀμέσως γιὰ τὴν Ἀλμόρα νὰ σοῦ τὸ φέρω. Θέλω νὰ μοῦ ἔχῃς ἐμπιστοσύνη, Λεϊλά.

— Σοῦ ἔχω μεγάλη ἐμπι-στοσύνη, τοῦ ἀπαντάει ἡ κο-πέλλα. Πολλὰ σὲ νοιμίζου-ν ἄγριο καὶ ὁ ἀστυνόμος σὲ λέει ληστή, κακούργο. Ἐγὼ ὅμως σὲ θαυμάζω, Σάντρο. Εἶσαι ἓνα γενναῖο παλληκάρι ποὺ ἀγαπάει τοὺς καλοὺς ἄν-θρώπους καὶ τιμωρεῖ τοὺς κα-κοὺς. Θὰ σοῦ πῶ, λοιπὸν, ποῦ εἶναι τὸ κλειδί. Βρίσκεται μέ-σα στὸ μπαστούνάκι τοῦ πα-τέρα μου. Εἶναι ἓνα λεπτὸ μπαστούνάκι καὶ στὴ λαβὴ του εἶναι σκαλισμένο ἓνα κε-φάλι φιδιού.

— Εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἐμ-πιστοσύνη ποὺ μοῦ δείχνεις, τῆς λέει τὸ θρυλικὸ παιδί. Ξε-κινῶ ἀμέσως γιὰ τὴν Ἀλμό-ρα νὰ σοῦ φέρω τὸ χρυσὸ κλειδακί καὶ νὰ ἐκδικηθῶ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα σου. Σοῦ τὸ ὑπόσχομαι, Λεϊλά.

Καὶ γυρνώντας πρὸς τὸν Τίπο - Τίπο:

— Πάμε, λεβέντη. Ἔχεις ὄρεξι γιὰ δράσι;

— Ἀκου λέει!, κάνει πε-ρήφανα ὁ Τίπο - Τίπο. Θὰ ξε-σκουριάσω τὶς γροθιές μου, σαχίμπ! Θὰ δώσω μιὰ κλω-τσιὰ στὸν ἓναν, μιὰ γροθιά στὸν ἄλλο, μιὰ κουτουλιά στὸ

τρίτο και θα ταιριάξω στο ξύλο αυτό τον χοντροαστυνόμο τον Ντούγκλας που κάθε φορά που με βλέπει, θέλει να με φάει μπιαμπέσικα!

ΜΑΧΗ ΓΙΑ ΕΝΑ ΜΠΑΣΤΟΥΝΙ

ΟΙ ΔΥΟ ήρωές μας, ο Σάντρο και ο Τίπο - Τίπο, μόλις κατεβαίνουν από το δέντρο όπου στην κορυφή του έχουν στήσει την καλύβα τους, βρίσκουν να τους περιμένει ο Κίμο, ο πελώριος μαύρος λύκος. Καβαλλούν και οι δυο πάνω στη ράχι του και ο Σάντρο σκύβει και κάτι ψιθυρίζει στο αυτί του ζώου. Την επόμενη στι-

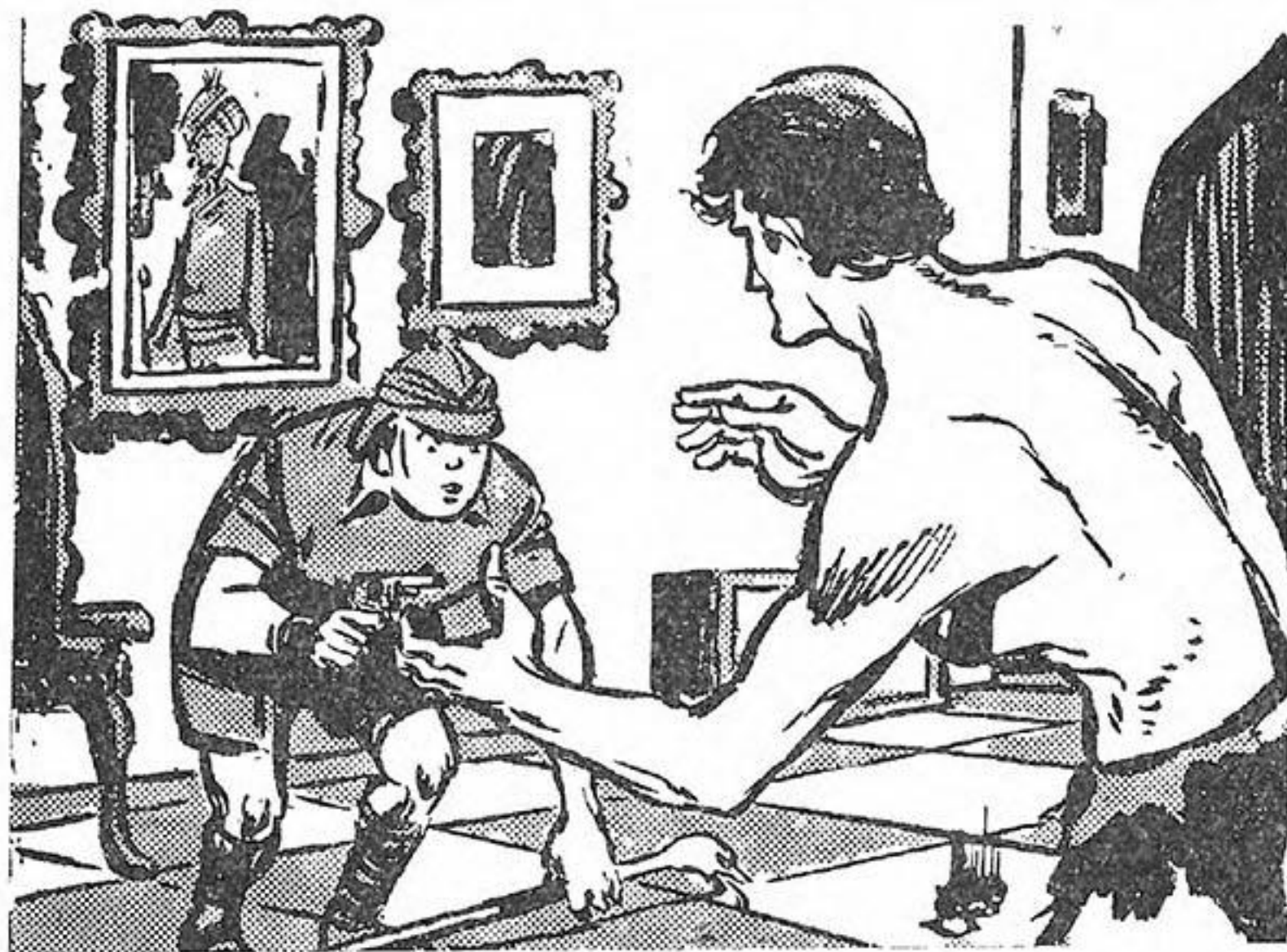
γμή ο Κίμο ξεκινάει τρέχοντας με κατεύθυνση προς την 'Αλμόρα.

Έχει νυχτώσει για τα καλά όταν φθάνουν στην πολιτεία. Το παλάτι του μαχαραγιά είναι χτισμένο στην άκρη της. Ο Κίμο σταματάει ανάμεσα σε μερικούς θάμνους και ο Σάντρο με τον Τίπο - Τίπο κατεβαίνουν από τη ράχι του.

— Τίπο - Τίπο, λέει ο Σάντρο στον φίλο του. Θα μπηγεις στον κήπο και θα κρυφτείς κάτω από ένα θάμνο. Αν δής να μπαίνει κανένας ύποπτος στο παλάτι, ή κανένας αστυνομικός να αφήσης μια συνθηματική κραυγή κου

Ο Τίπο - Τίπο αποφασίζει επιτέλους να βγάλει το κεφάλι του από το θάμνο.

‘Ο Σάντρο βρίσκει εύκαιρία κι’ ἐπιτίθεται ἐναντίον τοῦ χοντροῦ ἀστυνομικοῦ.

κουβάγιας. Ἐντάξει;

— Ἐντάξει, σαιχίμπ. Θὰ προτιμοῦσα ὅμως νὰ ἔσπαζα στὸ ξύλο ὅποιον δοκίμαζε νὰ μπῇ στὸ παλάτι ἀλλὰ, ἀφοῦ δὲν θέλεις ἐσύ, τὶ νὰ γίνη! Ἄς ἀφήσω νὰ ζήση καὶ κανένας γιὰ δείγμα!...

‘Ο Σάντρο στηρίζει τὰ χέρια του στὴ μάντρα τοῦ κήπου καὶ μ’ ἓνα ἀπίθανο σάλτο, βρίσκεται στὴν κορυφὴ της. Ἀμέσως σχεδὸν πηδάει στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ κήπου. Ὑστερα, ἴμοιο φάντασμα τῆς νύχτας, ἔρπει ἀνάμεσα στὰ λουλούδια. Φθάνοντας κάτω ἀπὸ ἓνα δέντρο ποὺ τὰ κλαδιά του ἀκουμπούν σ’ ἑ-

να παρὰθυρο τοῦ παλατιοῦ, σηκώνει τὸ κορμί του. Τὴν ἴδια στιγμὴ, ἡ κρύα κάννη ἐνὸς πιστολιοῦ ἀγγίζει τὴ γυμνὴ μέση του καὶ μιὰ φωνή, πιὸ κρύα ἀκόμη, τὸν διατάζει:

— Ψηλὰ τὰ χέρια, λεβέντη! Ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου σὲ συλλαιμβάνω!

Τὸ παιδὶ τῶν λύκων ἀνασκιρτάει, νοιώθει ἓνα παγωμένο ρίγος νὰ ἀνεβαίνει στὴ ραχοκοκκαλιά του, μὰ δὲν χάνει τὴν ψυχραιμία του. Κατὰ λαβαίνει πῶς αὐτὸς ποὺ τὸν ἀπειλεῖ εἶναι ἓνας χωροφύλακας τοῦ Ντούγκλας, ἢ ὁ ἴδιος ὁ Ντούγκλας. Κάνει τὴ

σκέψι πὼς πρέπει νὰ τὸν θέσῃ ἐκτὸς μάχης πρὶν προλάβῃ νὰ φωνάξῃ. Κινεῖται τότε ἀσπριαπιαῖα. Τὸ κορμί του καὶ τὰ χέρια του μένουν ἀκίνητα, μὰ τὸ δεξιὸ πόδι του σηκώνεται ἀπὸ τὸ ἔδαφος, τὸ γόνατο λυγίζει καὶ τὸ πέλμα φεύγει μὲ δύναμι πρὸς τὰ πίσω, βρίσκοντας τὸ στομάχι τοῦ ἀντιπάλου του.

Χωρὶς ν' ἀφήσῃ οὔτε τὸ παραιμικρὸ βογγητὸ, ὁ χωροφύλακας πέφτει, πρὶν προλάβῃ νὰ πατήσῃ τὴ σκαυδάλῃ.

Τὸ θρυλικὸ παιδὶ ἀρπάζεται τότε ἀπὸ τὰ κλαδιὰ τοῦ δέντρου κρύβεται γιὰ λίγο στὸ πυκνὸ φύλλωμά του κι' ὕστερα γλιστρίαι ἀθόρυβα ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο, μέσῃ στὸ σιωπηλὸ καὶ σκοτεινὸ παλάτι τοῦ νεκροῦ μαχαιραγιά.

Ὁ Σάντρο ἔχει τὴν τύχη νὰ μπῇ στὴν κουζίνα καὶ νὰ βρῇ, ψαχουλεύοντας, ἓνα κουτί σπύρτα. Ἀνάβοντας ἓνα - ἓνα ἀπὸ αὐτά, ἀνοίγει πόρτες, μπαίνει καὶ βγαίνει ἀπὸ δωμάτια διασχίζει διαδρόμους καὶ τὸ μάτι του προσπαθεῖ νὰ διακρίνῃ τὸ μπαστούνι τοῦ μαχαιραγιά, ὅπου μέσῃ σ' αὐτὸ εἶναι κρυμμένο τὸ χρυσὸ κλειδὶ τῆς κρύπτης τῶν θησαυρῶν τοῦ Βούδδα.

Ἔχει ἀπαλπιστῇ πὼς δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ τὸ βρῇ, ὅταν σὲ μιὰ στιγμή, καθὼς ἀνάβει ἓνα σπύρτο, τὸ βλέπει! Εἶναι πεσιμένο στὸ δάπεδο, πάνω σ' ἓνα χαλί. Σκύβει νὰ τὸ πάρῃ μὰ, πρὶν προλάβῃ νὰ τὸ ἀγγίξῃ, τὸ δωμάτιο φωτί-

ζεται ἄπλετα καὶ μιὰ ἐπιτακτικὴ φωνὴ ἀντηχεῖ:

— Ἀφῆσε τὸ μπαστούνι, γιὰτὶ στὴν ἀναψα!

Ὁ Σάντρο βλέπει τώρα ἀπέναντί του τὸν χοντρὸ ἄστυ νόμο Ντούγκλιας νὰ τὸν ἀπειλῇ, μὲ ἓνα πιστόλι.

— ὦ, τὸ πουλάκι μου, ὥστε ἐσὺ εἶσαι; κάνει ὁ ἄστυ νόμος ἀναγνωρίζοντας τὸν ἐπισκίεπτη. Ἄμ' τόξερα ὅτι θάχης βάλῃ τὴν οὐρίτσα σου σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι. Ἦρθες νὰ κλέψῃς, ἔ; Ἀφοῦ σκότωσες τὸν μαχαιραγιὰ καὶ ἄρπαξες τὴν κόρη του, ὀδηγώντας τὴ στὴν ζούγκλα, ἦρθες νὰ κλέψῃς καὶ τὸ μπαστούνι. Σοῦ ἀρέσει, ἔ; Εἶναι στολισμένο μὲ διαμάντια καὶ τὰ διαμάντια σὲ πραιβάνε σὰν τὸ μαγνήτη. Κι' ὕστερα ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ σὲ λατρεύουν σὰν θεό τους καὶ λένε πὼς τὸ Παιδὶ τῶν Λύκων τιμωρεῖ τὴν ἀδικία! Χά... χά... χά! Σωθήκανε τὰ ψέματά, λε βέντη μου! Ἐπιτέλους θὰ σοῦ περάσω τὶς χειροπέδες! Κι' ὅταν τὸ μάθουν οἱ ἀνώτεροί μου πὼς σὲ συνέλαβα, θὰ τῆράω καὶ τὸ βαθμὸ μου.

Καθὼς λέει τὰ τελευταῖα λόγια, κι' ἐνῶ ἐξακολουθεῖ ν' ἀπειλῇ τὸν Σάντρο, σκύβει νὰ πιάσῃ τὸ μπαστούνι. Τὸ Παιδὶ τῶν Λύκων, ποὺ κύτταζε τὸ μπαστούνι ὅλη αὐτὴ τὴν ὥρα καὶ ὅχι τὸν ἄνθρωπο ποὺ τὸν ἀπειλοῦσε, ἀφήνει νὰ τοῦ ξεφύγῃ μιὰ ἐπιτακτικὴ φωνή:

— Μή, Ντούγκλιας! Μὴν πιάνης τὸ μπαστούνι!

‘Ο χοντρος αστυνόμος τὸν κυττάζει κατὰπληκτος.

— “Ὡστε ἔχουμε καὶ διαταγές, ἔ; Νὰ μὴν τὸ πιάσω ἐγὼ γιὰ νὰ τὸ πιάσης ἐσύ; Τὸ πουλάκι μου!

Καὶ σκύβει ἀποφασισμένος αὐτὴ τῇ φορὰ νὰ σηκώσῃ τὸ μπαστοῦνι ἀπὸ τὸ δάπεδο.

Καθὼς χαιμολώνει γιὰ ἓνα δευτερόλεπτο τὸ βλέμμα του, ὁ Σάντρο, μὲ ἓνα ἐκπληκτικὸ πῆδημα, βρῖσκεται κοντὰ τοῦ ἀρπάζει τὸ ὠπλισμένο του χέρι σηκώνοντάς το ψηλὰ καὶ τὸν σπρώχνει μὲ δύναμι. Τὸ πιστόλι ἐκπυροκρότεῖ ἡ σφαῖρα τοῦ τρυπάει τὸ ξύλινο παιδάκι καὶ ὁ Ντούγκλας πέφτει μονοκόμματος πάνω στὸ χαλί.

‘Ο Σάντρο προσπαθεῖ νὰ τοῦ ἀποσπᾷ τὸ πιστόλι, ὅταν νοιώθῃ ξαφνικὰ κάτι σκληρὸ νὰ τὸν χτυπᾷ στὸ κεφάλι του, μιὰ, δύο, τρεῖς φορές. Ζαλίζεται καὶ πέφτει κάτω, μὲ μισοχαιμένες τὶς αἰσθήσεις του...

‘Ο Ντούγκλας σηκώνεται, ξεσκονίζει τὰ ροῦχα του, διορθώνει τὰ γυαλιά του καὶ λέει στὸ χωροφύλακα ποὺ μπήκε στὸ δωμάτιο ἀθόρυβα καὶ χτύπησε μὲ τὴ λαβὴ τοῦ πιστολιοῦ του τὸ Παιδί τῶν Λύκων, τὴν κατάλληλη στιγμή:

— Πάρε τὸ μπαστοῦνι, παιδί μου, καὶ πήγαινέ το στὴν ἀστυνομία. Ἐγὼ θὰ περάσω τὶς χειροπέδες σ’ αὐτὸν τὸν ἀγριάνθρωπο ποὺ ἦρθε ἀπὸ τὴ ζούγκλα γιὰ νὰ μᾶς κάνῃ τὸ παιλληκάρι.

‘Ο χωροφύλακας σκύβει, παίρνει τὸ μπαστοῦνι, τὸ κρατᾷ ἀπὸ τὴ λαβὴ τοῦ καὶ ἐτοιμάζεται νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ δωμάτιο, ἐνῶ ὁ χοντρος ἀστυνόμος βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη του τὶς χειροπέδες, τὶς περνᾷ στὰ χέρια τοῦ Σάντρο κι’ ἐτοιμάζεται νὰ τὶς κλείσῃ...

Ο ΤΙΠΟ - ΤΙΠΟ ΑΙΧΜΑΛΩΤΙΖΕΤΑΙ

ΠΙΣΩ ἀπὸ τὸν Σάντρο, σκαρφιώνει τὴ μάντρα τοῦ κήπου κι’ ὁ Τίπο - Τίπο καὶ πηδάει μέσα. Σέρνεται λίγο μὲ τὴν κοιλιά καὶ κουρνιάζει ἀνάμεσα στὰ λουλούδια.

— “Ἄν ἔρθῃ κανένας ὑποπτος, μονολογεῖ ὁ καμικὸς παλληκαριᾶς μας, θὰ κάνω σὰν κουκουβάγια κι’ ὕστερα θὰ ἀρμήσω ἐναντίον του καὶ θὰ τὸν συντρίψω μὲ μιὰ γροθιά πρὶν μὲ φάῃ μπαμπέσικα. Θὰ τοῦ δώσω μιὰ στὸ σαγόνι, μιὰ στὴν κοιλιά, ἄλλη μιὰ στὸ σαγόνι κι’ ὕστερα... κι’ ὕστερα... θὰ... θ...

Οἱ λέξεις πνίγονται στὸ στόμα του γιὰτὶ ἐκείνη τὴ στιγμή βλέπει δύο σκιὲς νὰ προσβιάλλουν στὸ μυστασκόπιο καὶ νὰ κατευθύνωνται πρὸς τὸ μέρος του.

— Αὐτοὶ, ἰσκέπτεται ὁ... ἀπείρητος Ἰνδὸς, ἔρχονται σίγουρα νὰ μὲ φᾶνε μπαμπέσικα. Θεούλη μου... πῶς γλυτώνουν τώρα;

‘Ο ἥρωάς μας ποὺ ξεχνᾷ τὶς παλληκαριές του καὶ τὶς γροθιὲς ποὺ θὰ ἔδινε, τρέμει

σαν τὸ ψάρι ἔξω ἀπὸ τῆ θάλασσης καὶ... ἐτοιμάζεται νὰ λιποθυμήσῃ.

Ξαφνικά, θυμᾶται τὴ διαταγὴ ποὺ τοῦ ἔδωσε ὁ Σάντρο, νὰ κἀνῇ τὴ φωνὴ τῆς κουκουβάγιας. Καθὼς λοιπὸν πλησιάζουν οἱ δυὸ σκιές, σηκώνει τὸ κεφάλι του καὶ προσπαθεῖ νὰ βγάλῃ φωνή. Μὰ εἶναι τόσοσ ὁ τράμος τοῦ ποὺ μόνο μιὰ συλλαβὴ κατορθώνει νὰ λεί καὶ νὰ τὴν ἐπαναλαμβάνῃ.

— Κου... κου... κου...

Ο δυὸ σκιές ποὺ τὸν ἀκοῦν σταματοῦν ἀπτότομα. Στὰ χέρια τοὺς λάμπουν στιλέττα ποὺ εὐτυχῶς δὲν τὰ βλέπει ὁ Τίπο - Τίπο, κι' ἔτσι γλυτώνει τὴ συγκοπή. Ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς δυὸ σκύβει, κυττάζει καλὰ - καλὰ τὸν ἥρωά μας καὶ λέει στὸν ἄλλο:

— Εἶναι ἓνα παιδί!

Κυνηγᾷ τὸν Τίπο - Τίπο πυροβολώντας τον καὶ φωνάζοντας.

— Πῶς βρέθηκες ἐδῶ; τὸν ρωτᾷ ὁ ἄλλος Ἰνδός.

Ὁ Τίπο - Τίπο, βρίσκει τὴ δύναμι νὰ τραυλίσῃ:

— Μήπως...μήπως εἴσαστε ὑποπτοι; Ἄν δὲν εἴσαστε νὰ μοῦ τὸ πῆτε γιὰ μὰ μὴ χολοσκᾶω ἄδικα. Γιατὶ ὁ Σάντρο μοῦ εἶπε μόνο στοὺς ὑποπτους νὰ κἀνω σαν κουκουβάγια.

Οἱ δυὸ Ἰνδοὶ κυττάζονται περίεργα καὶ βάζουν τὰ στιλέττα στὴ θήκη τους.

— Ὁ Σάντρο; τὸν ρωτοῦν Γνωρίζεις τὸ Σάντρο;

— Ἄκου λέει!, ἂν τὸν γνωρίζω! Ὁ Σάντρο εἶναι βοηθός μου! Ὅταν δὲν προλαβαίνω νὰ σκοτώσω τὰ θηρία καὶ νὰ θέτω ἐκτὸς μάχης τοὺς ἐχθρούς μου, τὸν παρακαλῶ, βάζει κι' αὐτὸς ἓνα χεράκι καὶ τελειώνουμε. Ἄμ' πῶς; Μὲ πειράσατε γιὰ κανὲν τυχαῖο; Εἶμαι ὁ Τίπο - Τίπο μὲ τ' ὄνομα! Ἀνθρώποι καὶ θηρία μὲ φοβοῦνται καὶ στέκονται σούζα μπροστά μου.

Οἱ δυὸ Ἰνδοί, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ὁ ἓνας εἶναι ὁ ταχυδακτυλουργὸς Μπαχαδάρα καὶ ὁ ἄλλος ἐκεῖνος ποὺ μαστίγωνε τὴ Λεϊλὰ στὴ ζούγκλα, καταλαβαίνουν πῶς ἔχουν νὰ κἀνουν μὲ τὸν θρυλικὸ φίλο τοῦ Σάντρο.

— Ποῦ εἶναι ὁ Σάντρο; τὸν ρωτοῦν.

— Θὰ σᾶς τὸ πῶ, λέει ὁ Τίπο - Τίπο, γιατί ἐσεῖς δὲν εἴσαστε ὑποπτοι. Εἶναι μέσα στὸ παλάτι. Ψάχνει νὰ βρῇ κάποιο κλειδάκι.

Οἱ δυὸ Ἴνδοι τινάζονται στὸ ἄκουσμαι τοῦ κλειδιοῦ! Ὡστε καὶ τὸ Παιδί τῶν Λύκων ἐνδιαφέρεται γιὰ τὸ χρυσὸ κλειδί ποὺ ἀνοίγει τὴν κρύπτη τοῦ θησαυροῦ τοῦ Βούδδα;

— Ἡ κόρη τοῦ μαχαριαγιᾶ εἶναι μαζί σας; ρωτοῦν τὸν Τίπο - Τίπο.

— Ναί. Τὴν πήραμε ἀπὸ ἕναν κιακούργο ποὺ τὴ μαστίγωνε. Μόλις τὸν εἶδα νὰ χτυπάει τὸ κορίτσι, μοῦ ἄναψαν τὰ αἷματα, ὀρμιᾶω κατὰ πᾶν τοῦ, τοῦ δίνω δυὸ-τρεῖς γροθιές καὶ τὸν ἔκανα τ' ἁλαιοῦ.

Ἐκείνη τὴ στιγμή ἀντηχεῖ ἕνας πυροβολισμὸς μέσα στὸ σπίτι. Οἱ Ἴνδοι ἀλαφιάζονται καὶ ὁ Τίπο - Τίπο, πέφτει λιπόθυμος ἀπὸ τὸ φόβο του, ἀκούγοντας τὸν πυροβολισμό.

Οἱ Ἴνδοι κυττάζονται γι' ἄλλη μιὰ φορά.

— Φαίνεται πὼς ὁ Σάντρο ἔπεσε στὴν παγίδα τῶν ἀστυνομικῶν, λέει ὁ Μπαχαβάρα. Κάποιος τὸν πυροβόλησε καὶ ἀσφαλῶς θὰ τὸν σκότωσε. Πρέπει νὰ φύγουμε μὴ μᾶς δοῦν καὶ μᾶς. Νὰ πάρουμε ὅμως μαζί μας αὐτὸν τὸν ψευτοπαλληκαρᾶ γιὰ νὰ τὸν ἀναγκάσουμε νὰ μᾶς πῇ σὲ ποῖο μέρος βρίσκεται κρυμμένο τὸ χρυσὸ κλειδάκι.

Καὶ χωρὶς ἄλλη κουβέντα, ἄρπάζουν ὁ ἕνας ἀπὸ τὰ πόδια καὶ ὁ ἄλλος ἀπὸ τοὺς ὤμους τὸν ἀναίσθητο ἥρωά μας καὶ προχωροῦν πρὸς τὴν ἐξοδὸ τοῦ κήπου...

Κρύβεται γιὰ νὰ γλυτώσῃ μέσα στὸ μεγάλο πιθάρι τῆς αὐλῆς.

ΚΥΝΗΓΗΤΟ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ

Ο ΧΟΝΤΡΟΣ ἀστυνόμος μὲ τὰ μυκώδη γυαλιά, γελάει ἱκανοποιημένος καθὼς ἐτοιμάζεται νὰ κλείσῃ τὶς χειροπέδες στὰ χέρια τοῦ ἀναίσθητου Σάντρο. Ἐπιτέλους, τὸ μεγαλύτερο ὄνειρο τῆς ζωῆς του πραγματοποιεῖται. Ἄν παραδώσῃ στὸν διοικητὴ τοῦ τοῦ παιδὶ, τῶν λύκων, θὰ προβιβαστῇ.

Ξαφνικὰ, ἀκούει μιὰ πνιχτὴ κραυγὴ πίσω του καί, πρὶν προλάβῃ νὰ κλείσῃ τὶς χειροπέδες, σηκώνεται κρατῶντας τὸ πιστόλι του. Βλέπει τότε τὸ χωροφύλακα, ποὺ κρατοῦσε τὸ μπαστοῦνι τοῦ μαχαριαγιᾶ, νὰ παρπατάει, νὰ παίρνῃ μιὰ κωμικὴ στροφὴ καὶ νὰ πέφτῃ στὸ δάπεδο μέ

νοντας ακίνητος, νεκρός.

— Δολοφονία!, ούρλιαζεί ο Ντούγκλας και τὸν κυριεύει πανικός. Κάποιος τὸν δολοφόνησε! Σίγουρα κάποιος συνένοχος τοῦ καταραμένου αὐτοῦ παιδιοῦ! Βοήθεια!

Βγάζει τὴ σφυρίχτρα του καὶ σφυρίζει δυνατὰ καὶ παρατεταμένα. Σὲ δυὸ λεπτά, τρεῖς χωροφύλακες μπαίνουν στὸ δωμάτιο καὶ σκύβουν πάνω στὸ νεκρὸ συνάδελφό τους.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ὁ Σάντρο συνέρχεται. Βλέπει τὶς χειροπέδες ποὺ δὲν ἔχουν κλείσει στὰ χέρια του, τὸν πινικώβλητο ἀστυνόμο καὶ τοὺς ἄλλους τρεῖς χωροφύλακες σκυμμένους πάνω στὸ νεκρό. Εἶναι ὁ μόνος ἐκεῖ μέσα ποὺ ξέρει τὸν αἴτιο τῆς δολοφονίας τοῦ χωροφύλακα μὰ δὲν μπορεῖ νὰ μιλήσῃ. Ἄν τὸν δοῦν ὅτι συνήλθε, σίγουρα θὰ τὸν χτυπήσουν πάλι νὰ μείνῃ ἀναίσθητος, ἢ θὰ τὸν σκοτώσουν.

Σέρνεται ὅσο μπορεῖ πιὸ ἐθόρυβα πάνω στὸ χαλὶ καὶ πλησιάζει πρὸς τὴν πόρτα. Δὲν προλαβαίνει ὅμως νὰ φθάσῃ ὡς ἐκεῖ, ὅταν ὁ Ντούγκλας τὸν βλέπει καὶ στρέφει τὸ πιστόλι του ἐναντίον του.

Ἕνας πυροβολισμὸς ἀντηχεῖ μὰ τὸ χέρι τοῦ ἀστυνόμου τρέμει καὶ ἡ σφαῖρα ἀστοχεῖ. Ὡσπου νὰ πυροβολήσῃ δεύτερη φορά, ὁ Σάντρο ἔχει βγῆ κιόλας στὸ διάδρομο.

— Πιάστε τον!, ούρλιαζεί τρέχοντας πίσω του ὁ χοντρός καὶ κωμικὸς ἀστυνομικός. Πιάστε τον γιατί ὅταν

θὰ φύγῃ θὰ χάσω τὸ βαθμό μου! Βοήθεια!

Ὁ Σάντρο μπαίνει σ' ἓνα ἄλλο δωμάτιο φθάνει σ' ἓνα ἀνοιχτὸ παρὰθυρο, τὸ διασκέδίζει καὶ πέφτει μὲ βαρὺ γδοῦπο στὸν κήπο. Τρέχει μὲ γοργὰ βήματα, πηδάει τὴ μάντρα καὶ κάθεται γιὰ μιὰ στιγμή ἀκίνητος. Θέλει νὰ φωνάξῃ τὸν Τίπο - Τίπο νὰ βγῇ ἀπὸ τὸν κήπο, μὰ μετανοῶνει. Ἄν ὁ Τίπο - Τίπο κινηθῇ ἀπὸ τὴ θέσι του, θὰ τὸν δοῦν οἱ χωροφύλακες καὶ θὰ τὸν πυροβολήσουν, ἐνῶ τώρα ὁ Σάντρο ξέρει πῶς ὁ σύντροφός του θὰ λιποθυμήσῃ ὅπως δῆποτε ἀπὸ τὸ φόβο του καὶ θὰ μείνῃ στὴ θέσι ποὺ βρῖσκεται.

— Πιάστε τον!, ἀκούει τὴ φωνὴ τοῦ Ντούγκλας στὸν κήπο τώρα.

Τὸ Παιδὶ τῶν Λύκων, στρίβει ἀριστερά, χάνεται σὲ μερικὸς θάμνους καὶ γίνεται ἀφαντο.

Ὁ Ντούγκλας μέσα στὸν κήπο, ἀφρίζει ἀπὸ τὸ κακό του. Πυροβολεῖ δεξιὰ κι' ἀριστερά σὰν τρελλὸς καὶ ξεφυσάει σὰν φάλαινα. Σὲ μιὰ στιγμή, καθὼς κυττάζει ὁλόγυρά του, διακρίνει τρεῖς σιλουέττες ποὺ βγαίνουν ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα. Εἶναι οἱ σιλουέττες τῶν δυὸ Ἰνδῶν καὶ τοῦ Τίπο - Τίπο ποὺ ἔχει συνέλθει καὶ ποὺ οἱ δυὸ κακοῦργοι τὸν ἔχουν αἰχμαλωτίσει.

— Νᾶτοι!, φωνάζει ὁ ἀστυνομικὸς καὶ τρέχει ξοπίσω τους πυροβολώντας. Ὁ Σάντρο μὲ δυὸ ἄλλους!

Οί δυο 'Ινδοί, βλέποντας τὰ σκουῖρα, τὸ βάζουν στὰ πόδια καὶ ἀφήνουν πίσω τὸν αἰχμάλωτό τους. Ὁ φουκαρᾶς ὁ Τίπο - Τίπο, ποὺ κινδυνεύει ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή νὰ λιποθυμήσῃ, προσπαθεῖ νὰ κάνη μιάπαια σὰν κουκουβάγια γιὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν Σάντρο.

— Κου... κού..., τραυλίζει. Σαχίμπ Σάντρο, ὁ χοντρός ποὺ μὲ κυνηγάει θὰ μὲ στείλῃ σίγουρα στὸν Ἄδη! Θεοούλη μου!, ἔσπασε ἡ καρδιά μου!

Στρίβει δεξιὰ καὶ παίρνει ἕναν κατήφορο. Στὴ γωνία τοῦ δρόμου δὲν ἀργεῖ νὰ ξεπροβάλλῃ ὁ Ντούγκλας.

— Πιάστε τον!, φωνάζει καὶ πυροβολεῖ.

Ὁ Τίπο - Τίπο, ἀφοῦ προχωρεῖ κάπου ἑκατὸ μέτρα στὸ δρόμο, βλέπει νὰ τὸν κλείνῃ μπροστὰ ἕνα σπίτι. Ὁ δρόμος δὲν ἔχει διέξοδο καὶ τώρα ὁ χοντρός ἀστυνόμος θὰ τὸν συλλάβῃ!

Πάνω στὴν ἀπελπισία του, μπαίνει στὴν ἀνοιχτὴ αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ ὅπου τελειώνει ὁ δρόμος, καί, ἀντικρίζοντας ἕνα μεγάλο πιθάρι, κάνει μιὰ βουτιά μὲ τὸ κεφάλι καὶ μπαίνει μέσα σ' αὐτὸ γιὰ νὰ σωθῇ.

Ὁ Ντούγκλας ποὺ τὸν βλέπει νὰ κρύβεται στὸ πιθάρι, τρέχει νὰ τὸν συλλάβῃ, μὰ δὲν προλαβαίνει νὰ κάνη οὔτε πέντε βήματα. Ἕνας ὄγκος πετάγεται πίσω ἀπὸ ἕνα θάμνο καὶ ἀριμάει ἐναντίον του. Εἶναι ἕνας μαῦρος λύκος πού,

μόλις πέφτει ἐπάνω του τὸν ἀνατρέπει. Ὁ ἀστυνομικὸς κυλάει στὸν κατήφορο κι' ὕστερα ἀνασηκώνεται, ξεχνάει τὸν ἀντίπαλό του ποὺ κρύφτηκε στὸ πιθάρι καὶ τὸ βάζει στὰ πόδια ξεφωνίζοντας:

— Βοήθεια!, μὲ κυνηγάει ὁ... Σατανᾶς!

Ὁ Κίμο, γιατί αὐτὸς ἦταν ὁ λύκος ποὺ ἐπετέθηκε ἐναντίον τοῦ ἀστυνόμου γιὰ νὰ σώσῃ τὸν φίλο του τὸν Τίπο - Τίπο, ἐξακολουθεῖ νὰ κυνηγάῃ τὸν ἀντίπαλό του γιὰ νὰ τὸν διώξῃ ὅσο μπορεῖ πιὸ μακριά. Στὸ μεταξύ αὐτὸ ὁ Τίπο - Τίπο σηκώνει μὲ χίλιες προφυλάξεις τὸ κεφάλι του καὶ κυττάζει ὀλόγυρα. Δὲ βλέπει κανέναν καὶ ἀποφασίζει νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ πιθάρι. Μὰ, πρὶν προλάβῃ νὰ βγῇ ἀπὸ τὴν αὐλὴ, ἡ πόρτα τοῦ σπιτιοῦ ἀνοίγει καὶ ἕνα χέρι τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ λαιμό.

— Ἐλα δῶ, παλληκάρι μου!, λέει μιὰ φωνὴ καὶ τραβάει στὸ σπίτι τὸν Τίπο - Τίπο. Ἡρθες κι' ἔπεςες μέσα στοῦ λύκου τὸ στόμα!

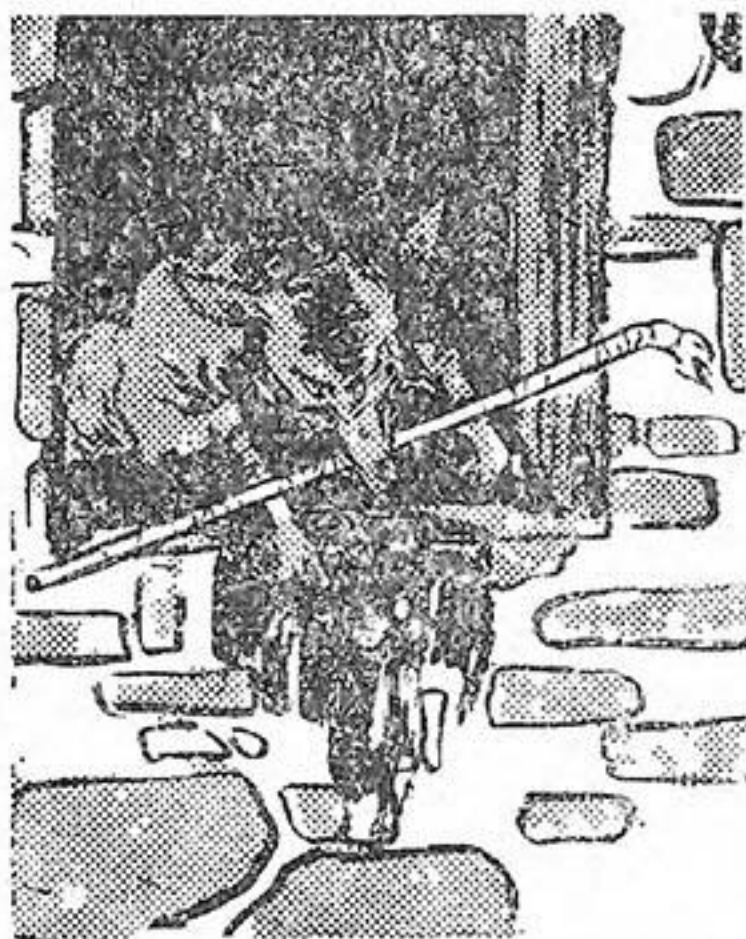
Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἄρπαξε ἀπὸ τὸ λαιμὸ τὸν Τίπο - Τίπο δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν ταχυδακτυλουργὸ Μπαχαϊβάρα, τὸν δολοφόνου τοῦ μαχααραγιᾶ τῆς Ἀλμόρα...

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΔΑΣΚΑΛΟΣ

 ΣΑΝΤΡΟ, γλυστρῶνταις σὰν φάντασμα ἀπὸ σκιά σὲ σκιά, καὶ μὲ χίλιες προφυλάξεις βγαίνει τέλος ἀπὸ τὴν πόλι τῆς

Ἀλμόρα καὶ κατευθύνεται πρὸς τὴν δυτικὴ τῆς πλευρᾶς. Ἐκεῖ, πεντακάσια μέτρα περίπου μακριὰ ἀπὸ τὸ τελευταῖο σπίτι, βρίσκεται μιὰ καλύβια, πλεγμένη ἀπὸ τὰ κλαδιά μερικῶν δέντρων. Μέσα σ' αὐτὴν τὴν καλύβια κατοικεῖ ὁ Καζίμ, ὁ μεγάλος φακίρης καὶ δάσκαλος τοῦ Σάντρο. Τὸ Παιδί τῶν Λύκων, ποὺ χρωστᾷ τόσα καὶ τόσα στὸ δάσκαλό του, τὸν ἐπισκέπτεται συχνὰ καὶ ζητᾷ τὴ βοήθειά του. Μὰ καὶ ὁ Καζίμ, ποὺ ἀγαπᾷ τὸν Σάντρο σὰν παιδί του, τὸν βοηθᾷ πρόθυμα καὶ τὸν συμβουλεύει σὲ ὅ,τι χρειαστῇ.

Μπαίνοντας στὴν καλύβια, ὁ Σάντρο, βρίσκει τὸν Καζίμ νὰ κάθεται σταυροπόδι καὶ νὰ προσεύχεται στὸν Βούδ-

Πηδάει ἀπὸ τὸ παράθυρο κρατῶντας στὰ δόντια τὸ μοιραῖο μπαστούνι.

Φιλοδωρεῖ τὸν Ἰνδὸ μὲ μιὰ τρομακτικὴ γροθιά.

δα. Τὸ θρυλικὸ παιδί γονατίζει μπροστά του καὶ τοῦ φιλεῖ μὲ σεβασμὸ τὸ χέρι.

— Σάντρο, μιλάει πρῶτος ὁ Καζίμ, ὁ Βούδδας εἶναι μεγάλος. Ἦθελα νὰ σὲ καλέσω νὰ ἔρθῃς στὴν Ἀλμόρα καὶ σὺ ἦρθες μονάχος σου. Τὸ μεγάλο πνεῦμα τοῦ Βούδδα μὲ πρόλαβε. Παιδί μου, ἔμαθες τί συνέβη στὴν πόλι μας;

— Τὸ ἔμαθα, μεγάλε μου δάσκαλε, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Σάντρο. Ὁ μαχαραιγιᾶς τῆς Ἀλμόρα δὲν ζῇ πιά.

— Δὲν εἶναι μονάχα αὐτό, τοῦ ἀποκρίνεται ὁ φακίρης. Μετὰ τὴν δολοφονία τοῦ μαχαραιγιᾶ, κάποιος αἰχμαλώτισε τὴν ὁμορφὴ κόρη του τὴ μικρὴ τὴ Λεϊλά. Ἡ πολιτεία ἔχει βυθιστῇ στὸ πένθος γιὰ τὴν ἐξαφάνισί της καὶ ὁ ἀστυνόμος κατηγορεῖ πῶς τὴν

έκλεψες έσύ.

‘Ο άστυνόμος έχει δίκιο, λέει ό Σάντρο. ‘Η Λεϊλά βρίσκεται στην καλύβα μου αυτή τη στιγμή και περιμένει να γιατρευτούν οι πληγές της.

Και με λίγα λόγια, εξηγεί στον Καζίμ πώς θήκε τη Λεϊλά μέσα στη ζούγκλα, να μαστιγώνεται από έναν άγνωστο.

— Σάντρο, μιλάει τώρα ό φακίρης, ό θάνατος του μαχαραγιά μου στοίχισε πολύ γιατί ήταν φίλος μου. Οί δολοφόνοι πρέπει να τιμωρούνται παιδί μου. ‘Ο άστυνόμος δεν κατώρθωσε να συλλάβη ποτέ του έναν δολοφόνο και να τον τιμωρήσει. ‘Η δικαιοσύνη σ’ αυτήν την πόλι και την περιοχή βρίσκεται στα χέρια

‘Ο Μπαχαβάρα πέφτει νεκρός με τον ίδιο τρόπο που σκότωσε το μαχαριγιά.

‘Ο Κίμο κυνηγάει στους δρόμους της Άλμόρα τον Ντούγκλας

σου. Σ’ έχω μάθει να διακρίνης τὸ καλὸ ἀπὸ τὸ κακὸ καὶ νὰ τιμωρῆς τὸ δεύτερο. ‘Ο δάσκαλός σου ζητάει νὰ τιμωρήσης τὸ δολοφόνο τοῦ μαχαριγιά.

— ‘Ο δάσκαλός μου πρέπει νὰ μένη ἥσυχος γι’ αὐτό, τοῦ ἀπαντάει τὸ παιδί. Γιατὶ ξέρω καὶ τὸ ὄνομα τοῦ δολοφόνου.

‘Ο φακίρης, τινάζεται ξαφνικά, σὰ νὰ τὸν δάγκασε φίδι.

— Ποιὸς εἶναι; ρωτάει.

— Εἶναι ἓνας περίφημος ταχυδακτυλουργὸς ποὺ ἦλθε τώρα τελευταία στὴν Άλμόρα. Λέγεται Μπαχαβάρα.

— ‘Ο Μπαχαβάρα!

— Ναί, ἔχει καὶ κάποιον συνένοχο, αὐτὸν ποὺ μαστίγωνε τὴ Λεϊλά. Κατάστρωσαν καὶ οἱ δύο τους ἓνα σχέδιο, νὰ σκοτώσουν τὸ μαχα-

ραγιαῖ καὶ νὰ τοῦ κλέψουν τὸ κλειδί ποὺ ἀνοίγει τὴν κρύπτη τῶν θησαυρῶν τοῦ Βούδα. Τὸ πρῶτο τὸ κατὰφεραν μὰ τὸ δεύτερο τὸ κατὰφεραν καὶ δὲν τὸ ξέρουν!

— Τὰ λόγια σου εἶναι πολὺ αἰνιγματικά, παιδί μου!

— Δὲν εἶναι, μεγάλε δάσκαλε. Θέλω νὰ πῶ πῶς τὸ χρυσὸ κλειδί βρίσκεται στὴν κατοχή τοῦ Μπαχαβάρα μὰ δὲν τὸ ξέρει!

— Μὰ, πῶς γίνεται αὐτό;

— Θὰ σοῦ τὸ πῶ. Θὰ σοῦ ἐξηγήσω πρῶτα μὲ ποιοὺ τρόπους κατὰφερε νὰ σκοτώσῃ ὁ Μπαχαβάρα τὸν μαχαραγιαῖ. Ὅπως μοῦ διηγήθηκε ἡ Λεϊλά, ὁ Μπαχαβάρα τὴ στιγμὴ ποὺ ἔδινε τὴν παράστασι, ζήτησε ἀπὸ τὴν ἴδια νὰ τῆς δώσῃ τὸ μπαστοῦνι τοῦ πατέρα της ποὺ ἡ λαβὴ του παρίστανε τὸ κεφάλι ἐνὸς φιδιοῦ. Ὁ μαχαραγιαῖς ἔδωσε πρόθυμα τὸ μπαστοῦνι του, καὶ μόλις τελείωσε ἡ παράστασι μὲ τὸ μπαστοῦνι, ὁ Μπαχαβάρα τοῦ τὸ ἐπέστρεψε. Μὰ, μεγάλε δάσκαλε, ὁ πανοῦργος Μπαχαβάρα δὲν ἔδωσε στὸ μαχαραγιαῖ τὸ δικό του μπαστοῦνι, ἀλλὰ ἓνα ἄλλο ποὺ εἶχε φέρει μαζί του καὶ τὸ εἶχε στὴ βελίτσα του, ἐντελῶς ὅμοιο. Μόνο, πού, τὸ δεύτερο μπαστοῦνι ποὺ πήρε ὁ μαχαραγιαῖς, χωρὶς νὰ καταλάβῃ τὴν ἀλλαγὴ, ἦταν κούφιο! Μέσα σ' αὐτὸ, λοιπόν, ὁ Μπαχαβάρα εἶχε κλείσει ἓνα φίδι ποὺ ἡ ἄκρη τοῦ στόματός του ἔφτανε ὡς τὴν ἄκρη τῆς λαβῆς ἐκεῖ ἀκριβῶς ποὺ ἦταν τὸ ἀ-

νοιχτὸ στόμα τοῦ σκαλισμένου φιδιοῦ.

»Ὁ μαχαραγιαῖς κράτησε τὸ μπαστοῦνι καὶ σὲ μιὰ στιγμή ποὺ ἔβαλε μηχανικὰ τὸ δάχτυλό του στὸ στόμα τοῦ σκαλισμένου φιδιοῦ, τὸ ζωντανὸ φίδι ποὺ ἦταν κρυμμένο στὸ μπαστοῦνι τὸν δάγκωσε ἑλαφρά, μεταφέροντας στὸ αἷμα του τὸ δραστικὸ του δηλητήριο.

— Πῶς ὅμως τὰ ἔμαθες ὁ λα αὐτά; ρωτᾷ κατὰπληκτος ὁ Καζίμ.

— Ἐρχομαι αὐτὴ τὴ στιγμή ἀπὸ τὸ παλάτι τοῦ μαχαραγιαῖ, ἀπαντᾷ ὁ Σάντρο. Πῆγα νὰ πάρω τὸ μπαστοῦνι γιατί μοῦ εἶπε ἡ Λεϊλά πῶς μέσα σ' αὐτὸ ἔκρυβε ὁ πατέρας της τὸ χρυσὸ κλειδί. Καθὼς ὅμως ἔσκυβα νὰ τὸ σηκώσω, γιὰ καλὴ μου τύχη, παρουσιάστηκε ξαφνικὰ, μπροστά μου ὁ Ντούγκλας καὶ μὲ ἀπείλησε μὲ τὸ πιστόλι. Καθὼς ὅμως κύτταζα στὸ φῶς τὸ μπαστοῦνι, τὸ εἶδα νὰ κινῆται ἑλαφρά, δεξιὰ καὶ ἀριστερά! Κατάλαβα τότε πῶς μέσα του ὑπῆρχε κάποιον ζωντανὸ πλάσιμα, ἓνα φίδι! Ὁ Ντούγκλας ἔσκυψε νὰ τὸ πιάσῃ καὶ ὠρμησὰ νὰ τὸν ἐμποδίσω μὰ κάποιος μὲ χτύπησε πίσω ἀπὸ τὸ κεφάλι κι' ἔπεσα μισοσαναίσθητος στὸ πάτωμα. Ὁ Ντούγκλας διέταξε τὸν χωροφύλακα ποὺ χεῖ χτύπησε νὰ πιάσῃ τὸ μπαστοῦνι μὰ ὁ δυστυχισμένος βόηκε οἰκτρὸ θάνατο ποῖν προλάβῃ νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ δωμάτιο, γιατί φαίνεται πῶς τὸν δάγκασε τὸ φίδι.

— Τώρα ποῦ βρίσκεται τὸ μπαιστοῦνι; τὸν ρωτᾷ ὁ φακίρης.

— Εἶναι ἀκόμη στὸ παλάτι τοῦ μαχαραγιᾶ. Πρέπει νὰ τὸ πάρω πρὶν τὸ πιάσουν κι' ἄλλοι καὶ βροῦν οἰκτρὸ θάνατο.

— Καὶ τὸ ἀληθινὸ μπαιστοῦνι;

— Τὸ ἀληθινὸ μπαιστοῦνι βρίσκεται ἀσφαλῶς στὴ βαλίτσα τοῦ Μπαχαβάρα. Ὁ κακουργὸς δὲν ξέρει πὼς μέσα σ' αὐτὸ κρύβεται τὸ χρυσὸ κλειδί ποὺ ζητάει γιὰ ν' ἀνοίξῃ τὴν κρύπτη τῶν θησαυρῶν τοῦ Βούδδα! Γι' αὐτὸ σοῦ εἶπα ὅτι πέτυχε καὶ τὸ δεύτερο μέρος τοῦ σχεδίου του, μὰ δὲν τὸ ξέρει!

— Παιδί μου, λέει συγκινημένος ὁ φακίρης, ἀφοῦ ξέρεις ποιὸς εἶναι ὁ δοιοφόνος, γιὰ τὴν δὲν ἐκδικήσαι;

— Γι' αὐτὸ ἦρθα ἀπόψε στὴν καλύβα σου, μεγάλε δάσκαλε. Ἦλθα νὰ μοῦ πῆς σὲ ποιοῦ σπῖτι μένει ὁ Μπαχαβάρα. Μήπως μένει στὸ ξενοδοχεῖο;

— Ὁχι, Σάντρο, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Καζίμ. δὲν μένει στὸ ξενοδοχεῖο. ἔχει νοικιάσει ἓνα σπῖτι κοντὰ στὸ παλάτι τοῦ μαχαραγιᾶ. Βρίσκεται...

Η ΟΥΡΑ ΤΟΥ ΒΟΥΔΔΑ

 ΜΠΑΧΑΒΑΡΑ κλείνει τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ καὶ πετάει τὸν θρυλικὸ καὶ... ἀνδρεῖο Τίπο - Τίπο στὸ πάτωμα, σὰν ἓνα ἄδειο

τσουβάλι. Ὁ ἥρωάς μας σηκώνεται καὶ πρὶν προλάβῃ νὰ κόψῃ ἓνα βῆμα, τὸν ἀρπάζει ἓνα δεύτερο χέρι ἀπὸ τὸ λαίμω καὶ τὸν πετάει σ' ἓνα δωμάτιο.

— Σι... σιγά, θὰ μοῦ φύγῃ τὸ σαρίκι!, παρακαλᾷ ὁ Τίπο - Τίπο. Τὶ ἔπαθες σαχίμπ;

— Ἐτοιμάσου νὰ πεθάνῃς!, τοῦ ἀπαντᾷ ἐκεῖνος.

Τὰ μαλλιά τοῦ Τίπο - Τίπο σηκώνονται μέσα ἀπὸ τὸ σαρίκι του καὶ τὰ μάτια του γλαρώνουν.

— Ἦρθε ἡ τελευταία σου στιγμή, ἐαυτέ μου!, σκέφτεται. Δὲν θὰ τὴν γλυτώσῃς τώρα, ἔστω κι' ἂν κατέβῃ ὁ ἴδιος ὁ Βούδδας νὰ σὲ ὑπερασπίσῃ.

Τώρα τὸν πλησιάζει καὶ ὁ δεύτερος Ἰνδός, ὁ Μπαχαβάρα.

— Ἀκουσε, παλληκαρᾶ, τοῦ λέει. ἔχεις δὴ ποτέ σου τὴν οὐρὰ τοῦ Βούδδα;

Ὁ Τίπο - Τίπο ἀνοίγει διὰ πλάτα τὰ μάτια του.

— Μπᾶ! ἔχει οὐρὰ ὁ Βούδδας; ἀπορεῖ. Πότε τοῦ φύτρωσε;

Ὁ Μπαχαβάρα βγάζει τότε ἀπὸ τὴν τσιέπη του ἓνα μαστίγιο. Εἶναι ἓνα παράξενο μαστίγιο ὅπου στὴν ξύλινη λαβὴ του εἶναι σκιαλισμένος ὁ Βούδδας. Τὸ λουρὶ τοῦ μαστιγίου, ὅπως κρέμεται, μοιᾶζει σὰ νὰ εἶναι οὐρά του.

— Αὐτὴ εἶναι ἡ οὐρὰ τοῦ Βούδδα, λέει στὸν Τίπο - Τίπο. Καὶ ξέρεις τὴ σκληρὴν ποὺ εἶναι; Θές νὰ τὴ δοκιμάσῃς;

Σηκώνει τὸ μαστίγιο ἑτοι-

μος νὰ τὸ κατεβάσῃ στὸ γυμνὸ κορμὶ τοῦ κωμικοῦ παιδιοῦ, μὰ ἐκεῖνος ἀνεδιάζει ψηλὰ τὰ χέρια καὶ λέει τρέμοντας:

— Παραδίνουμαι, σαχίμπ, μὴ μὲ χτυπάς.

— Δὲν θὰ σὲ χτυπήσω, λέει ὁ Μπαχαβάρ καὶ γελάει σατανικά, ἂν μοῦ πῆς ποῦ βρίσκεται τὸ χρυσὸ κλειδί ποὺ ψάχνει νὰ βρῇ ὁ Σάντρο.

Ὁ Τίπο - Τίπο τὰ χρειάζεται. Δὲν ξέρει τί νὰ κάνῃ. Ξέρει ποῦ εἶναι τὸ χρυσὸ κλειδί μὰ, παρ' ὅλο τὸ φόβο ποὺ δοκιμάζει, καταλαβαίνει ὅτι δὲν πρέπει νὰ τὸ μαρτυρήσῃ.

— Δὲν ξέρω, σαχίμπ, τοῦ ἀπαντάει. Νὰ χαρῆς τὰ μάτια σου, κόψε αὐτὴ τὴν οὐρὰ τοῦ Βούδδα γιατί ὅσο τὴ βλέπω νὰ κρέμεται, πᾶει νὰ σπάσῃ ἡ καρδιά μου.

Ἀντὶ γι' ἀπάντησι ὁ Μπα

Γονατίζει καὶ φιλεῖ μ' εὐγνωμοσύνη τὸ χέρι τοῦ Σάντρο.

χαβάραι σηκώνει τὸ μαστίγιο καὶ τὸν χτυπάει μιὰ φορά, δύο, τρεῖς, στὸ πρόσωπο. Ὁ Τίπο - Τίπο οὐρλιάζει ἀπὸ τὸν πόνο καὶ δὲν ἀργεῖ νὰ λιποθυμήσῃ.

— Χτύπα τον ὥσπου νὰ σοῦ πῇ τὴν ἀλήθεια, λέει ὁ συμφένοχος τοῦ Μπαχαβάρ. Πρέπει νὰ βροῦμε τὸ κλειδί πρὶν μᾶς τὸ πάρῃ αὐτὸ τὸ καταραμένο παιδί. Ἐγὼ πᾶω νὰ βάλω μιὰ μπουκιά στὸ στόμα μου, μιὰ στιγμὴ...

Ὁ Μπαχαβάρ ρίχνει ἓνα ποτήρι νερὸ στὸ πρόσωπο τοῦ Τίπο - Τίπο καὶ ὅταν συνέρχεται τοῦ λέει:

— Θὰ μοῦ πῆς λοιπόν, ἢ ὄχι, ποῦ βρίσκεται τὸ κλειδί;

Ὁ κωμικὸς Ἰνδὸς δὲν μιλάει καὶ ἡ οὐρὰ τοῦ Βούδδα σηκώνεται καὶ πάλι καὶ πέφτει, αὐλακώνοντας τὸ κορμὶ του.

Πέντε ὁλόκληρα λεπτὰ διαρκεῖ αὐτὸ τὸ μαρτύριο γιὰ τὸν Τίπο - Τίπο καὶ εἶναι νὰ θαυμάζῃ κανεὶς τὸ κουράγιο του. Ὅταν περνοῦν ὅμως τὰ πέντε λεπτά, ἀποφασίζει νὰ μιλήσῃ.

— Σαχίμπ, θὰ σοῦ πῶ τραυλίζει.

— Πές μου, λοιπόν, καταραμένε διάβολε!

— Τὸ κλειδί εἶναι κρυμμένο στὸ μπαστοῦνι τοῦ μαχαραγιᾶ, λέει ὁ Τίπο Τίπο καὶ λιποθυμάει.

Ὁ Μπαχαβάρ μένει γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀσάλευτος ἀπὸ τὴν ἐκπληξι.

— Στὸ μπαστοῦνι τοῦ μαχαραγιᾶ!, κάνει. Μὰ τότε-

τότε όλα πάνε περίφημα! Γιατί το μπαστούνι του μαχα-
ραγιᾶ τὸ ἔχω στὴν βαλίτσα
μου!

Παρατάει τὸν λιπόθυμο Τί-
πο - Τίπο καί, ἀνοίγοντας
τὴν πόρτα ὁρμάει τρέχοντας
στὸ διάδρομο.

Ο ΜΠΑΧΑΒΑΡΑ ΠΕΘΑΙΝΕΙ

Β ΓΑΙΝΟΝΤΑΣ ἀπὸ τὴν
καλύβα τοῦ Καζίμ, τὸ
Παίδι τῶν Λύκων, κα-
τευθύνεται πάλι πρὸς τὸ πα-
λάτι τοῦ μαχαραγιᾶ. Πρέπει
ὅπωςδήποτε νὰ πάρῃ τὸ μπα-
στούνι μὲ τὸ φίδι, πρὶν τὸ πι-
άσουν καὶ ἄλλοι καὶ βροῦν
οἰκτρὸ θάνατο. Φθάνοντας κον-
τὰ στὸ παλάτι, τὸ βλέπει φω-
ταγωγημένο. Φαίνεται πὼς ὁ
Ντούγκλας ἔχει σκοπὸ νὰ
μείνῃ ὡς τὸ πρωτὶ ξύπνιος,
φρουρῶντας το.

Ἐνῶ βυθίζεται σὲ σκέψεις
τὸ θρυλικὸ παιδί, προσπα-
θώντας νὰ βρῇ κάποιον τρό-
πο γιὰ νὰ ἄρπάξῃ τὸ μπα-
στούνι τοῦ θανάτου, τὸν πλη-
σιάζει ὁ Κίμο, ὁ μαῦρος λύ-
κος. Ὁ Σάντρο τοῦ χαϊδεύει
τὸ κεφάλι, καί, ξαφνικά, τοῦ
έρχεται μιὰ ἰδέα. Σκύβει καὶ
κάτι λέει, στὸ αὐτὶ τοῦ ζώ-
ου. Ἐκεῖνο δίνει ἀμέσως ἓνα
σάλτο, πηδάει τὴ μάντρα τοῦ
κήπου καὶ χάνεται ἀπὸ τὰ
μάτια τοῦ Σάντρο.

Τὸ παιδί τῶν λύκων περι-
μένει τρία λεπτά, περίπου.
Ξαφνικά, ἀκούει θόρυβο καὶ
πυροβολισμοὺς στὸ παλάτι.
Ὑστερα βλέπει μιὰ μαύρη
σκιά νὰ πηδάῃ ἀπὸ ἓνα ἀνοι-

Σηκώνει τὰ χέρια γιὰ νὰ παρα-
δωθῇ στὸν κορμὸ ἑνὸς δέντρου!

χτὸ παράθυρο. Εἶναι ὁ Κίμο,
ὁ ἀδελφός του, ποὺ στὸ στό-
μα του κρατᾷ ἓνα μπαστού-
νι.

Ὁ πανέξυπνος λύκος τρέ-
χει κοντά του καὶ τοῦ τὸ δί-
νει, ἐνῶ ἀπὸ τὸ παράθυρο ἀ-
κούγονται τὰ οὐρλιαχτὰ τῶν
χωροφυλάκων.

— Μπράβο, Κίμο, κάνει ὁ
Σάντρο. Κατάφερες καὶ τοὺς
τὸ πήρες. Ἔλα μαζί μου τώ-
ρα.

Σὲ λίγο, ἄνθρωπος καὶ λύ-
κος χάνονται πίσω ἀπὸ τὶς
σκοτεινὲς σκιὲς τῶν δέντρων.

Ὁ Σάντρο προχωρεῖ γιὰ
λίγο κι' ὕστερα στρίβει δεξιὰ
ἀκολουθεῖ ἓνα στενὸ δρόμο
καί, ὅταν ὁ δρόμος τελειώσῃ,
μπαίνει σὲ μιὰ αὐλή. Κάνει
τότε νόημα τοῦ Κίμο νὰ κρυ-
φτῇ σὲ μιὰ γωνιά κι' αὐτὸς

δοκιμάζει ένα παράθυρο, το βρίσκει άνοιχτό και χάνεται μέσα στο σπίτι...

Στο πρώτο δωμάτιο που μπαίνει, ο Σάντρο, βρίσκει έναν άνθρωπο να τρώει. Με την πρώτη ματιά που του ρίχνει, τον αναγνωρίζει. Είναι ο κακούργος που χτυπούσε τη Λεϊλά στη ζούγκλα.

Ο Ίνδος, με το άνοιγμα της πόρτας, διακρίνει τη σιλουέτα του Σάντρο και ξαφνιάζεται. Κινδυνεύει να πνιγεί από μια μπουκιά που του κάθεται στο λαιμό, ενώ το χέρι του δοκιμάζει να τραθήξει ένα πιστόλι που έχει στην πίσω τσέπη του παντελονιού του. Ταχύς σαν άστραπή, όμως, ο Σάντρο, τον φιλοδορεϊ με μια καταπληκτική γροθιά που τον σωριάζει ανάσθητο κάτω από το τραπέζι.

Πάνω σ' αυτό το τραπέζι ο Σάντρο διακρίνει μια βαλίτσα. Σίγουρα είναι η βαλίτσα του Μπαχαβάρα. Το θρυλικό παιδί, την ανοίγει και, ανάμεσα σε μαγικά σύνεργα της ταχυδακτυλουργικής, διακρίνει ένα μπαστούνι. Είναι ένα μπαστούνι από μπαμπού με τη λαβή που παριστάνει το κεφάλι ενός φιδιού. Είναι το μπαστούνι του μαχαραιγιά της Άλμόρα που μέσα σ' αυτό κρύβεται το κλειδί της κρύπτης των θησαυρών του Βούδδα!

Ένα πονηρό χαιμόγελο διαγράφεται τότε στα χείλη του παιδιού. Παίρνει το μπαστούνι από τη βαλίτσα και στη θέση του αφήνει το άλλο, εκεί

που άφησε ο Μπαχαβάρα στο μαχαραιγιά, με το κρυμμένο φίδι.

Ετοιμάζεται να βγεί τώρα το παιδί από το δωμάτιο, όταν ακούει γρήγορα βήματα στο διάδρομο και μια φωνή να λέει:

— Το βρήκα το κλειδί! Είναι μέσα στο μπαστούνι του μαχαραιγιά που έχω στη βαλίτσα μου! Μου το μαρτύρησε το παιδί αφού του ώργωσα το κορμί με το βούρδουλα!

Ο Σάντρο ανατριχιάζει μπαίνοντας άμέσως στο νόημα. Ο Μπαχαβάρα χτύπησε τον Τίπο - Τίπο για να του μαρτυρήσει που κρύβεται το κλειδί και ο κακούργος έρχεται τώρα να το πάρει από το μπαστούνι...

Η πόρτα ανοίγει με πάταγο. Ο Ίνδος μεθυσμένος από το θρίαμβό του, δεν βλέπει το Παιδί των Λύκων που έχει ζαρώσει σε μια γωνιά. Ούτε τον συνένοχό του διακρίνει που βρίσκεται ανάσκελα ανάσθητος κάτω από το τραπέζι. Πλησιάζει τη βαλίτσα και τα μάτια του λάμπουν από πυρετό. Την ανοίγει και αρπάζει το μπαστούνι με λαχτάρα. Το κυττάζει από δώ, το κυττάζει από κεί και... ξαφνικά, αφήνει να του ξεφύγει για κραυγή φρίκης.

Κυττάζει για μια στιγμή το δάχτυλό του όπου τον τσίμπησε το φίδι και τρέχει λίγο, αϊμα, το πρόσωπό του γίνεται χλωμό και, καθώς σηκώνει τα μάτια του, αντικρύ

ζει ἐπιτέλους τὸν Σάντρο σὲ μιὰ γωνιά τοῦ δωματίου.

Μὰ εἶναι πολὺ ἀργὰ τώρα πιά, ποὺ τὸν βλέπει. Ὁ θάνατος κυκλοφορεῖ γοργὰ μέσα στὸ αἷμα του, κι' ὁ κακοῦργος, ἀφήνοντας μιὰ δεύτερη κραυγή, σηκώνει ψηλὰ τὰ χέρια κι' ὑπερασωριάζεται στὸ δάπεδο μ' ἓνα πνιχτὸ γδοῦπο. Εἶναι νεκρός. Στὸ πρόσωπό του διαγράφεται ἓνα ἐρωτηματικὸ ποὺ δὲν μπόρεσε νὰ βρῇ τὴ λύσι του καὶ τὸ πῆρε μαζί του, στὸν ἄλλο κόσμο. Δὲν ξέρει πῶς ἔγινε καὶ τὸ φίδι μπήκε στὸ μπαστούνι τοῦ μαχαραγιά...

Δὲν ξέρει γιατί δὲν εἶδε τὸν Σάντρο νὰ κάνῃ, δυὸ λεπτὰ πρὶν, τὴν ἀλλαγὴ στὰ μπαστούνια...

* * *

“Υστερα ἀπὸ λίγη ὥρα, ὁ Σάντρο, κρατῶντας στὴν ἀγκυλιά του τὸν ἀναίσθητο Τίπο - Τίπο, διασχίζει καβάλλα στὴ ράχι τοῦ Κίμο, τὴ σκοτεινὴ ζούγκλα. Ὅταν φθάνουν στὸ σημεῖο ποὺ βρίσκεται ἡ καλύβα τους, ὁ Τίπο - Τίπο συνέρχεται.

— Σαχίμπ, λέει δὲν ἔπρεπε νὰ μαρτυρήσω τὸ μυστικὸ τοῦ κλειδιοῦ... Ἀλλὰ ἡ οὐρὰ τοῦ Βούδδα ἦταν πολὺ τσουχτερή...

— Μὴ στενοχωριέσαι γι' αὐτό, ἡρώα μου, τοῦ ἀπαντᾷ γελῶντας τὸ Παιδί τῶν Λύκων. Καλὰ ἔκανες καὶ τὸ μαρ

τύρησες γιατί ἔτσι τιμωρήθηκε ὁ Μπαχαβάρα μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ποὺ σκότωσε τὸ μαχαραγιά.

— Τιμωρήθηκε ὁ Μπαχαβάρα!, ἀκούγεται μιὰ φωνὴ δίπλα τους.

Εἶναι ἡ Λεϊλά ποὺ τοὺς ἄκουσε ποὺ γύρισαν καὶ κατέβηκε ἀπὸ τὸ δέντρο νὰ τοὺς προὔπανθήσῃ, γιατρεμένη τε λείως ἀπὸ τὶς πληγές της.

— Ναί, τιμωρήθηκε, τῆς λέει ὁ Σάντρο καὶ ἀφοῦ τῆς δίνει τὸ μπαστούνι τοῦ πατέρα της ποὺ μέσα του κρύβεται τὸ χρυσὸ κλειδί, τῆς διηγεῖται τὴ νυχτερινὴ περιπέτειά τους.

Ἡ Λεϊλά, μὲ δάκρυα εὐγνωμοσύνης στὰ μάτια γονατίζει καὶ φιλοῖ τὸ χέρι τοῦ Σάντρο.

— Τοὺς κανόνισα μιὰ χαρά!, κάνει περήφανος ὁ Τίπο Τίπο ἐκείνη τὴ στιγμή. “Ἐδωσα γροθιὲς ἀπόψε ποὺ κάηκε τὸ πελεκούδι. “Ὁχι, παίζουμε! Νὰ μάθουν ἄλλη φορὰ νά... “Ὦχ...βοήθεια! Παραδίνομαι!

Ὁ Σάντρο ξαφνιάζεται καὶ γυρνᾷ πρὸς τὸ μέρος τοῦ κωμικοῦ φίλου του. Τὸν βλέπει νάχη σηκῶσει τὰ χέρια του μπροστὰ σ' ἓναν ξερὸ κορμὸ δέντρου ποὺ μέσα στὸ μισοσκόπιο ὁ φοβητσιάρης ἰνδὸς τὸν νόμισε γιὰ ἄνθρωπο!

Τ Ε Λ Ο Σ

Π. ΣΤΡΑΤΙΚΗΣ

Ἀποκλειστικότης: Γεν. Ἐκδοτικαὶ Ἐπιχειρήσεις Ο. Ε.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΑΡΖΑΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Γρ.: Λέκκα 22—Έτος 1ον—Τόμος 5ος—Άρ. 33—Δρ. 2

Δημοσιογραφικός Δ/ντής: Σ. Άνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 22
Ν. Σμύρνη. Οικονομικός Δ/ντής Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηβασιλείου, Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήναι.

Τὸ ἐπόμενο τεύχος τοῦ «Μικροῦ Ταρζάν» ποὺ κυκλοφορεῖ τὴν ἐρχόμενη Παρασκευὴ μὲ τὸν τίτλο:

ΤΟ ΙΕΡΟ ΚΑΡΑΒΑΝΙ

εἶναι πιὸ ὠραῖο ἀπὸ αὐτὸ ποὺ διαβάσατε! Ὁ Σάντρο, τὸ θρυλικὸ παιδὶ τῶν λύκων, βρίσκεται αὐτὴ τὴ φορὰ ἀντιμέτωπος μ' ἓναν μυστηριώδη καὶ ἀόρατο ἐχθρό, μέσα στὴν καρδιά τῆς ζούγκλας, ποὺ ἀκολουθεῖ ἓνα καραβάνι! Μὲ καταπληκτικὲς περιπέτειες, ἀγωνία, μυστήριο, δράσι, ἡρωϊσμοὺς καὶ κωμικὰ ἐπεισόδια θὰ εἶναι γεμάτες οἱ σελίδες τοῦ ἐπόμενου τεύχους ποὺ δὲν πρέπει νὰ χάση κανεὶς!

ΣΤΟ ΙΕΡΟ ΚΑΡΑΒΑΝΙ

ὁ θρυλικὸς Τίπο - Τίπο βρίσκει εὐκαιρία νὰ δείξῃ τὴν παλληκαριά του καί... νὰ λιποθυμήσῃ πέντ' ἔξη φορὲς ἀκόμα, ἀπὸ τὸ φόβο του!

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ Ο ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΗΣ ΑΣΤΡΟΝΟ-
ΜΟΣ ΤΟΝΥ ΚΑΡ ΣΤΡΕΦΕΙ ΤΟ ΤΗΛΕΣΚΟΠ-
Ο ΤΟΥ ΣΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ...

ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΠΕΡΙ-
ΦΗΜΗ ΝΥΧΤΑ..
ΘΑ ΔΩ ΜΕΡΙΚΟΥΣ
ΚΡΑΤΗΡΕΣ ΤΟΥ
ΦΕΓΓΑΡΙΟΥ.

S.O.S ΑΠΟ ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΤΟΝ ΚΙ' Ο-
ΜΟΣ ΒΛΕΠΩ ΕΝΑΝ ΑΝΘΡΩ-
ΠΟ.. ΝΑ ΜΟΥ ΧΑΝΗ ΚΟΗ-
ΜΑΤΑ... ΣΥΝΝΕΝΟΗΤΑΙ ΜΑ-
ΖΥ ΜΟΥ ΤΗΛΕΠΑΘΗΤΙΚΟΣ..

ΝΑΙ ΓΙΝΕ.. ΠΑΙΡΝΕΙΣ ΤΑ
ΤΗΛΕΠΑΘΗΤΙΚΑ ΜΟΥ ΜΗΝΥΜΑΤΑ..
ΕΡΧΟΜΑΙ ΑΠΟ ΜΑΚΡΙΝΟ ΑΣΤΡΙΚΟ
ΣΥΣΤΗΜΑ..

ΟΙ ΜΗΧΑΝΕΣ ΣΤΑΜΑΤΗΣΑΝ..
ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΡΟΣΕΓΙΘΩ Σ' ΑΥΤΟ
ΤΟ ΔΟΡΥΦΟΡΟ..

